

Biblioteca Centrală
Regiunea 2
Hunedoara, România

Revistă internațională a tineretului editată de F.M.T.D. Apare lunar în limbile germană, engleză, chineză, spaniolă, franceză, maghiară, polonă, română, rusă și odată la două luni în arabă și suedeză

TABĂR INTERNACIONAL A COPIILOR DE LA WERBELLINSEE

națională a copilului, sărbătoare inițiată de către F.M.T.D., și pentru prima tabără internațională „Pentru pace și prietenie între copiii din toate țările”. Este un fapt îmbucurător că anul acesta, concomitent cu cea de-a X-a aniversare a Zilei internaționale a copilului, va avea loc și o mare întâlnire pentru prietenie între copii.

SUMAR

Pagina

- 1 Sesiunea de la Conakry
- 2 La 15 ani de la sfârșitul războiului mondial
- 8 În luna mai, la Paris
- 9 Toate forțele armate să fie dizolvate
- 10 O picătură de apă...
- 11 Simțim că tinerii din lumea întreagă sînt alături de noi
- 11 Tineretul iordanian
- 12 Congresul tineretului din America Latină
- 12 Istoria imperiului Bananei
- 13 Viața grea a tineretului de la saie
- 13 Economii slab dezvoltate
- 14 Creații studențești
- 16 Marea realizare a lui Piccard
- 18 Ne scriu cititorii
- 19 Scrioare deschisă către cei care încearcă să submineze cel de-al VIII-lea Festival
- 20 Portretul unui ocaș
- 22 Masacrul la Sharpeville
- 24 Maratonul Jocurilor olimpice
- 26 „Fabrica morții”
- 27 Fukuryu-Maru
- 28 Jocuri distractive

- COPERTA I: Tineretul Guineei contribuie cu entuziasm la construcția patriei sale
- COPERTA a II-a: Tabăra internațională de la Werbellinsee
- COPERTA a III-a: Filatelia - Cine vrea să corespundă cu noi?
- COPERTA a IV-a: Fericirea lor depinde de noi

COMITETUL DE REDACȚIE

Director: Rolf Weissbach (R.D.G.); Redactor-șef: Mario Bariona (Italia)
Redactori: Ingemar Anderson (Suedia), Luis Bayardo (Venezuela), Klaus Jautner (R.D.G.), Georg Polikeit (R.F.G.), Ibrahim Kraishi (Iordania), Ernesto Latorre (Spania), Cheik Bara Lô (Senegal), Sukhandu Majumdar (India), Tom Morris (Canada), Marcel Peyrenet (Franța), Feodor Tarasov (U.R.S.S.); Administrator: Zoltan Miklos (R.P. Ungară).

ADRESE

Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapest VI, R.P. Ungară
Redacție ediției în limba română: Piața Științei nr. 1, București

DRAGI CITITORI DIN R.P.R.,

Dacă doriți adrese ale tinerilor din alte țări pentru schimb de corespondență, adresați-vă SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D. Benczur-utca 34, Budapest VI, R.P. Ungară. Pentru acoperirea cheltuielilor acestui serviciu, adăugați în plic o serie filatelice completă de 1,50 de lei. În cazul cînd solicitați publicarea unui anunț la rubrica „Cine vrea să corespundă cu noi?” din revista „Tineretul lumii”, valoarea seriei filatelice va fi de 2,25 de lei. TOATE CERERILE DE CORESPONDENȚĂ SE TRIMIT SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D. Scrieți numai într-una din limbile de mare circulație (ex. rusă, franceză, engleză etc.)

SESIUNEA DE LA

Conakry

I

ntre 26 și 29 martie, frumoasa capitală a Guineei, Conakry, a găzduit sesiunea Comitetului Executiv al F.M.T.D.

În sala mare de la „Bourse de travail” au răsunat mai întâi Imnul de stat al Republicii Guineea și Imnul F. M. T. D., intonate de către orchestra națională, apoi, în numele Comitetului Executiv, Pierro Pieralli, președintele F. M. T. D., a mulțumit Partidului democrat din Guineea, secretarului său general, Séku Turé, guvernului republicii, Tineretului adunării democratice africane, poporului și tineretului Guineei pentru călduroasa primire făcută membrilor Comitetului Executiv. Din partea Biroului Politic și a guvernului Republicii Guineea, Turé Ismail, membru al Biroului Politic al P.D.G. și ministru al Lucrărilor Publice, a salutat pe participanții la sesiunea Comitetului Executiv, urându-le o muncă rodnică și rezultate pozitive în discuții.

Pierro Pieralli, președintele F.M.T.D., a prezentat raportul asupra primului punct al ordinii de zi: „Rolul și activitatea F.M.T.D. în noua situație internațională pentru dezvoltarea cooperării între organizațiile de tineret, pentru creșterea contribuției noii generații la cauza dezarmării generale și a coexistenței pașnice”.

Raportul cu privire la „Întărirea solidarității mondiale a tineretului și lupta tineretului african pentru recâștigarea și consolidarea independenței naționale și a unității Africii” a fost prezentat de Cheik Bara Lô, secretar general-adjunct al F.M.T.D.

Discuțiile purtate pe baza celor două rapoarte au fost deosebit de ample și interesante. Au luat cuvîntul N. Nishizawa, reprezentantul Ligii tineretului democrat din Japonia; Mawfin Moustapha, secretar general-adjunct al Tineretului muncitor marocan; Serghei Pavlov, prim-secretar al Comitetului Central al Comsomolului; Mahmoud Modaressi din partea Tineretului popular din Iran; Constantin Cîrșină, secretar al C.C. al U.T.M. din R.P.R.; Wero Ambitho din Kenya; Ivan Abadjiev, prim-secretar al Uniunii Tineretului Comunist Dimitrovist din R.P. Bulgaria; Adolfo Ribero, secretar al Comitetului Central al Tineretului socialist din Cuba, și alții. Au fost discutate numeroase probleme privind lupta tineretului din țările coloniale și dependente pentru cîștigarea independenței patriilor lor, și în special lupta popoarelor și tineretului african.

François Fosso, secretar general al Tineretului democrat din Camerun, spunea în intervenția sa: „Popoarele africane iubesc pacea. Ele i-au salutat cu cel mai mare entuziasm pe primul ministru al U.R.S.S., Hrușciiov, și președintele S.U.A., Eisenhower, cînd s-au întîlnit la Camp David pentru a preconiza destinderea internațională și sfîrșitul războiului rece. Ele au făcut acest lucru cu speranța și cu convingerea fermă că sfîrșitul «războiului rece» va fi preluatul eliberării totale a țărilor lor de sub jugul imperialist”. Adresîndu-se popoarelor Africii, tineretului de pe acest continent, senegalezul N'Djaye Samba, membru al Comitetului Central al Partidului african de independență, a declarat: „Imperialismul nu va rămîne niciodată în țara noastră, care merge spre eliberare sa totală. Vreau să amintesc aici și să salut revoluțiile ce se desfășoară în Algeria, Camerun, Kenya, pentru a nu cita decît aceste exemple, care arată în mod elocvent capacitatea africanilor de a pune în derută forțele imperialiste...”

Hotărîrea de luptă pentru eliberarea totală de sub jugul colonial, pentru cîștigarea unei independențe adevărate și complete a reieșit puternic și limpede din toate intervențiile reprezentanților organizațiilor de tineret, cît și ale observatorilor și invitaților din țările afro-asiatice și latino-americeane -- participanți la sesiunea Comitetului Executiv. Tot atît de clar au apărut, în intervențiile celorlalți participanți, solidaritatea și sprijinul de care se bucură lupta popoarelor și tineretului african în rîndurile tineretului iubitor de pace din întreaga lume. Vorbînd despre solidaritatea poporului chinez, a tineretului noii Chine populare față de lupta de elibe-

rare a popoarelor din țările coloniale și dependente, Wang Chao-hwa, președintele Federației tineretului din China, spunea: „Tineretul și poporul chinez sînt foarte fericiți să vadă această situație atît de favorabilă în Africa. Era în care imperialiștii puteau să se conducă după bunul lor plac și să facă tot ceea ce voiau a fost înlăturată pentru totdeauna. Era în care popoarele din Asia, Africa și America Latină devin stăpîni propriilor lor destine a sosit. Poporul chinez se află întotdeauna alături de voi. Noi repetăm încă o dată că poporul și tineretul chinez sînt și vor fi întotdeauna prietenii voștri cei mai sinceri”.

Un loc important l-a ocupat în intervențiile diferitelor delegații și discutarea propunerilor concrete referitoare la activitățile de viitor cuprinse în raportul la primul punct al ordinii de zi. În mod deosebit s-a insistat asupra problemelor legate de organizarea celui de-al VIII-lea Festival, asupra inițiativei tineretului sovietic de a se organiza în vara anului 1961 un For mondial al tineretului, la Moscova, care să discute problemele cele mai arzătoare ce preocupă tineretul în zilele noastre. De asemenea, o mare atenție s-a acordat felului în care se va sărbători cea de-a XV-a aniversare a F.M.T.D. La toate aceste probleme, delegații au susținut și completat propunerile făcute în raport.

În afara discuțiilor din ședințele plene, lucrările s-au desfășurat și în comisii, care au pregătit și supus plenei documentele finale ale sesiunii. Printre documentele finale adoptate, de o importanță deosebită este Apelul adresat tineretului lumii, în care printre altele se spune:

„Tineri și tinere din toate țările!

Astăzi se decid soarta voastră și soarta întregii omeniri. Astăzi fiecare gest, fiecare acțiune pentru pace poate fi hotărîtoare.

Astăzi trebuie dusă bătălia pentru dezarmarea generală, unica garanție a unei păci reale și durabile.

La 16 mai, la Paris, se va reuni Conferința la cel mai înalt nivel a șefilor de state și de guverne ai U.R.S.S., S.U.A., Marii Britanii și Franței.

Uniți-vă cu această ocazie pentru a face să fie auzită voința voastră de pace.

Cereți ca în cadrul conferinței să se discute în primul rînd problema dezarmării generale și totale. Cereți ca în cadrul conferinței să se ajungă la un acord asupra problemelor hotărîtoare pentru întreaga omenire și pentru tineret!”

Un alt document deosebit de important adoptat este memorandumul cu privire la tineret și dezarmare, care urmează să fie trimis Organizației Națiunilor Unite, Comitetului celor 10 pentru dezarmare de la Geneva, guvernelor tuturor țărilor, șefilor de state participanți la Conferința la înalt nivel.

Au mai fost, de asemenea, adoptate o scrisoare către marile puteri, o scrisoare către organizațiile internaționale de tineret, rezoluții în legătură cu crearea statutului de membru observator al federației, cu ținerea în 1961 a forului, cu sărbătorirea celei de-a XV-a aniversări a F.M.T.D., rezoluții de solidaritate cu poporul și tineretul algerian, camerunez și altele.

Cu ocazia acestei sesiuni a Comitetului Executiv, au fost luate și o serie de măsuri organizatorice. Astfel a fost ales ca prim-vicepreședinte A. Sule, președinte al Tineretului sindical din Chile. De asemenea a fost înființat un post de secretar al federației pentru țările scandinave, locul fiind încredințat lui Ingemar Anderson, membru al Comitetului Central al Tineretului democrat din Suedia.

Lucrările sesiunii Comitetului Executiv al F.M.T.D. de la Conakry au fost fructuoase și au dezbătut cu succes o serie întregă de aspecte ale activității F.M.T.D. și organizațiilor sale membre, stabilind formele activității ce va trebui desfășurată în perioada viitoare.

ALICE FETCU

După cinci p

...d

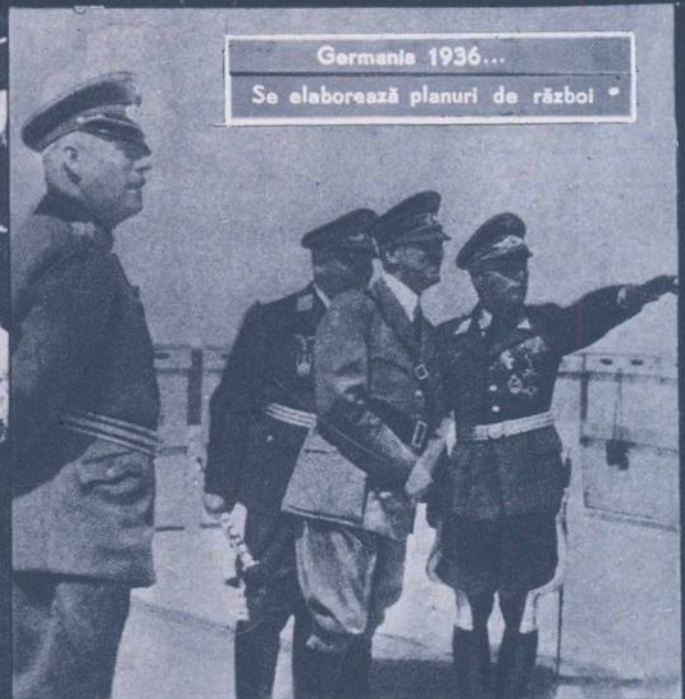
e la sfârșitul războiului mondial, care a făcut aproape 25 milioane de victime, conducătorii statelor se întâlnesc la Paris, în cadrul Conferinței la nivel înalt.

În primăvara anului 1945, când tunurile au tăcut, multe speranțe s-au născut în inimile oamenilor simpli. Suferiseră atât... Nu doreau să mai vadă așa ceva... Totuși, la 15 ani după aceasta, apar noi pericole.

Așa a

Germania 1931...

Germania 1936...

Se elaborează planuri de război *

Evreii sînt jefuiți și închiși în lagăre

rezece ani...

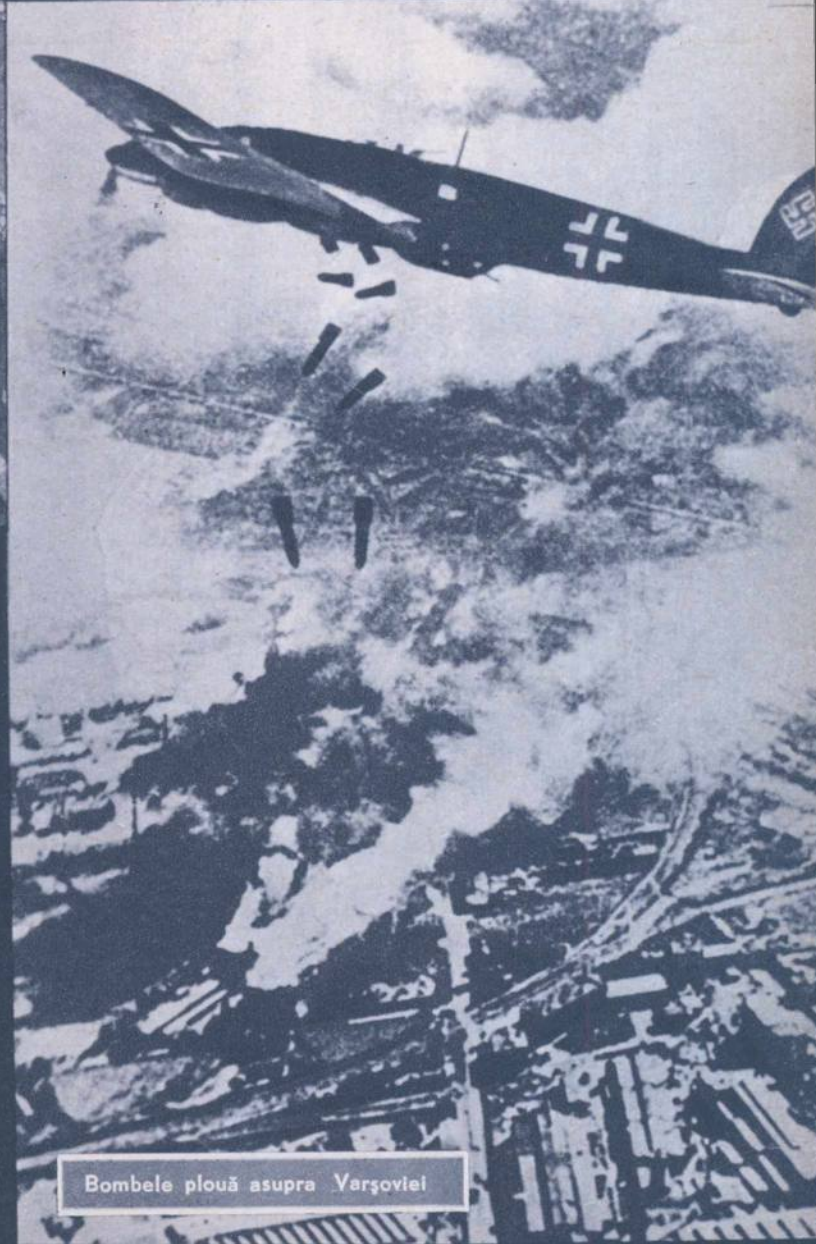
Tineretul vrea ca această Conferință la nivel înalt să realizeze speranțele din 1945: dezarmarea, eliminarea războiului pentru totdeauna, lichidarea urmărilor ultimului război.

Adresându-se conducătorilor de state, tineretul își exprimă cu hotărâre voința sa de pace.

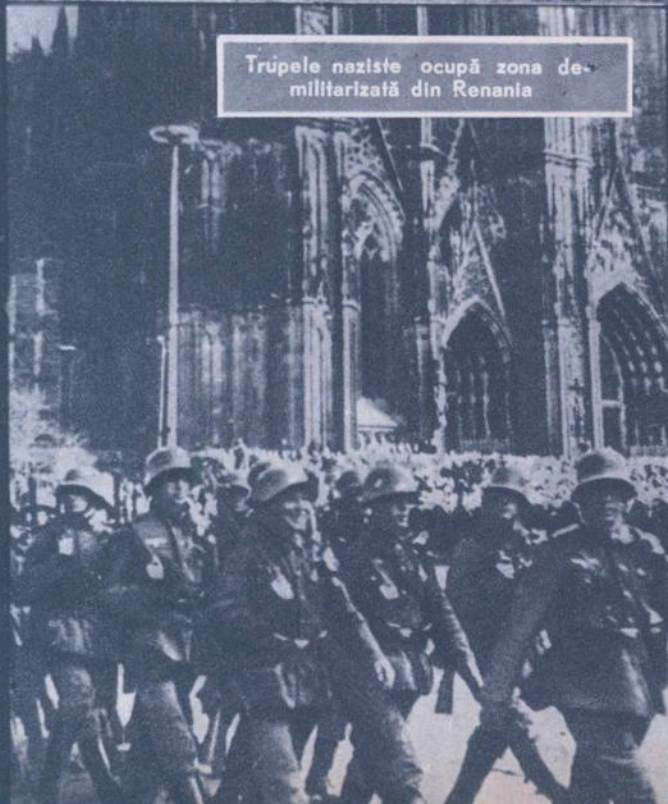
an ceput:

1 septembrie 1939: război

Bombele plouă asupra Varșoviei

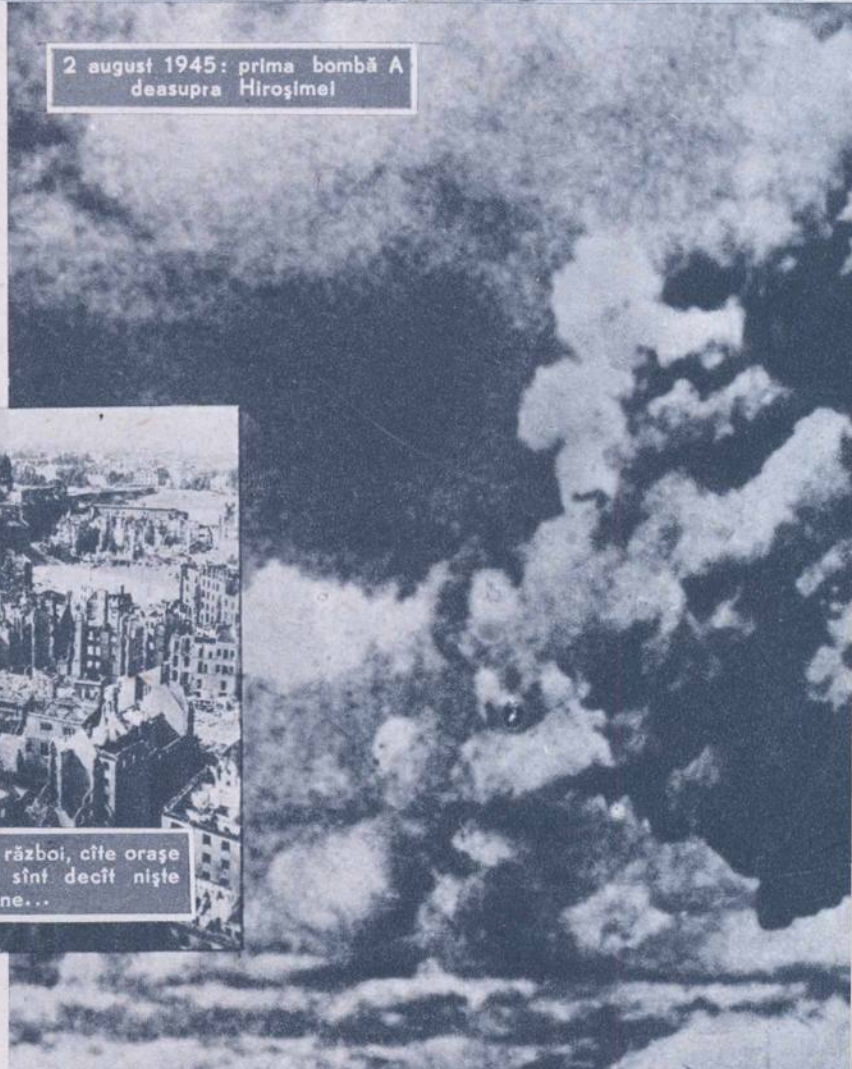

Trupele naziste ocupă zona demilitarizată din Renania

Primăvara anului 1945: are loc întâlnirea armatelor sovietice și americane pe Elba. Hitlerismul este zdrobit

2 august 1945: prima bombă A deasupra Hiroșimei

După 5 ani de război, cîte orașe ca Dresda nu sînt decît niște ruine...

Așa s-a

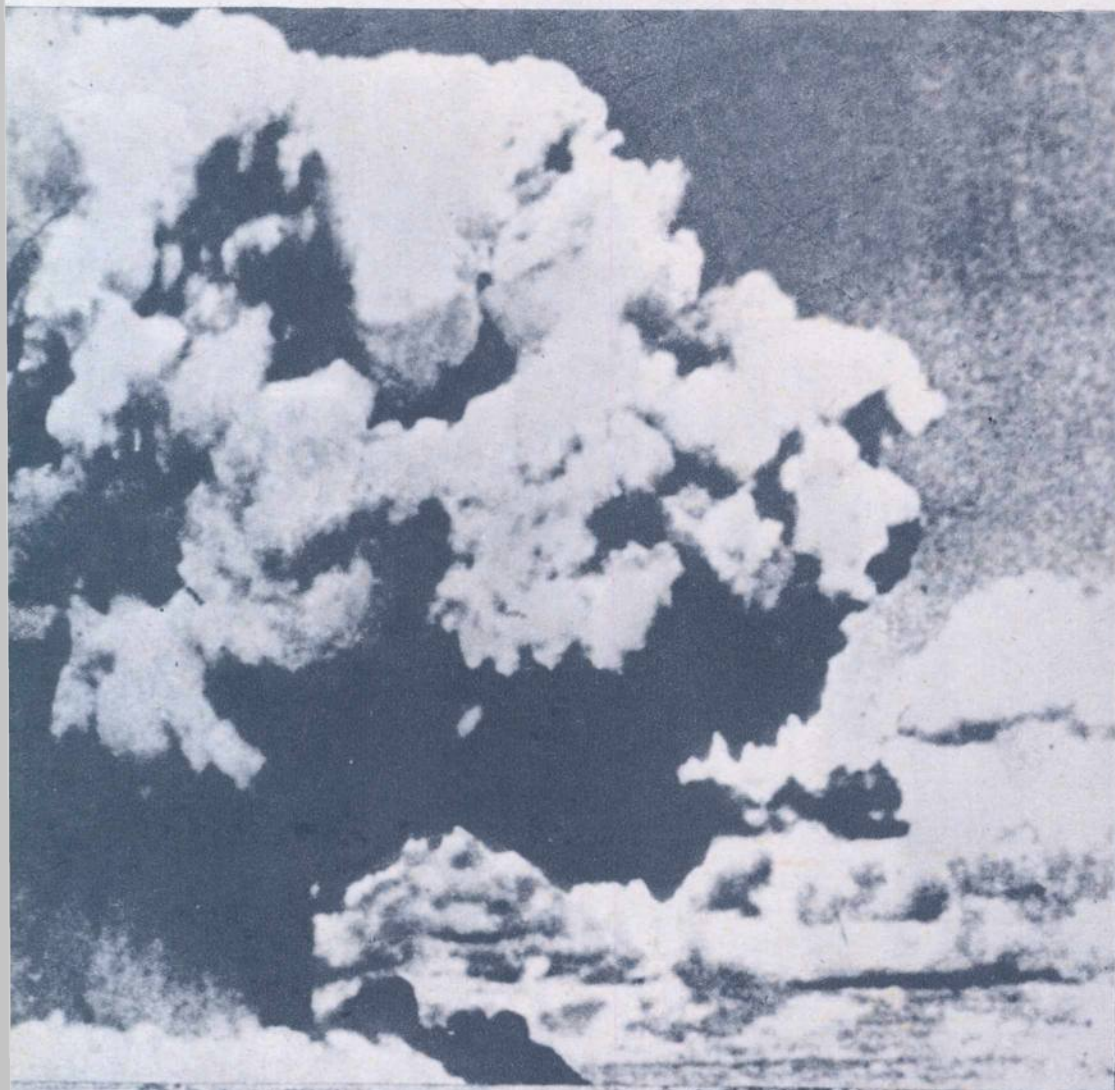
Terminat

... și cîte flinje nu poartă în trupul lor urmele suferinței...

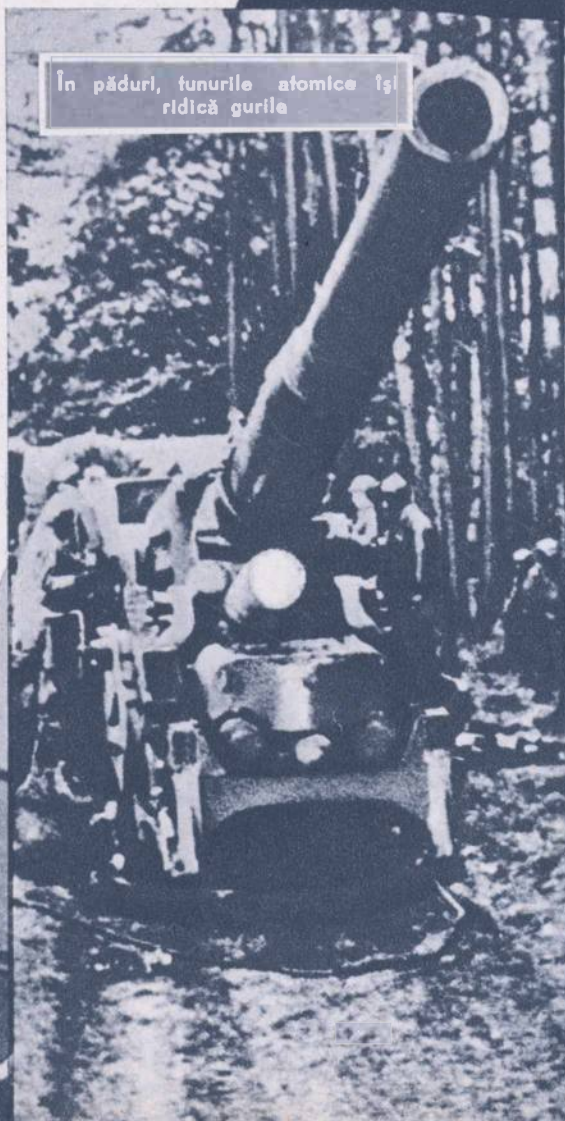
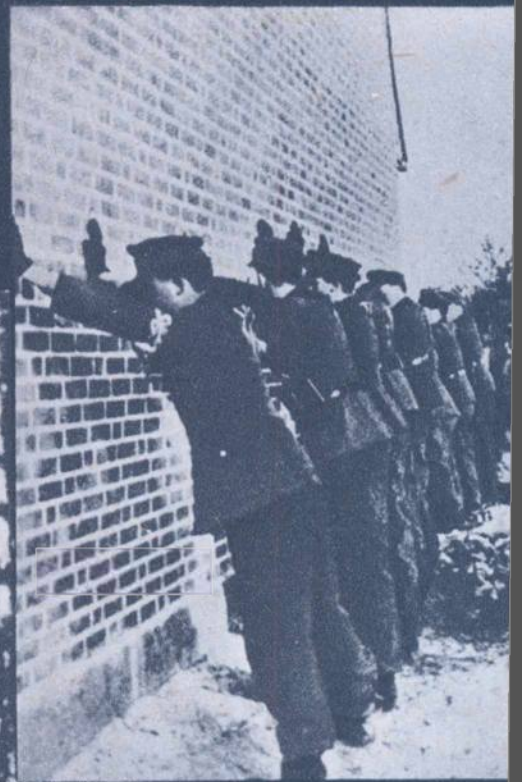

După 15 ani mor încă oameni la Hiroșima. Și urmele arsurilor brăzdează încă trupurile

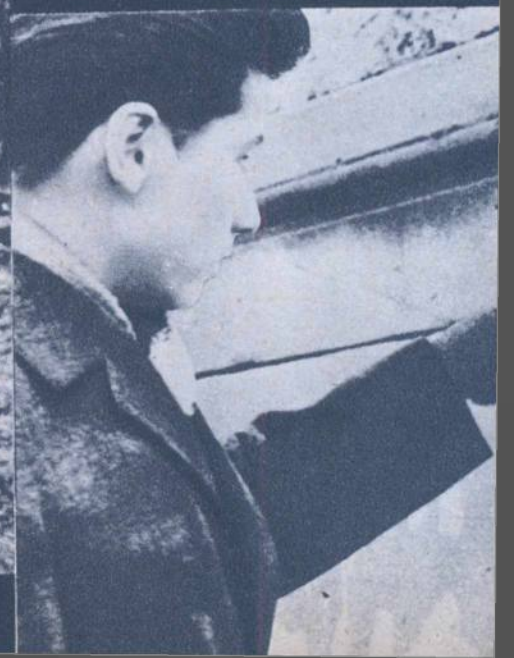

Dupa incendiul războiului...

Spre cel de-al treilea război mondial?

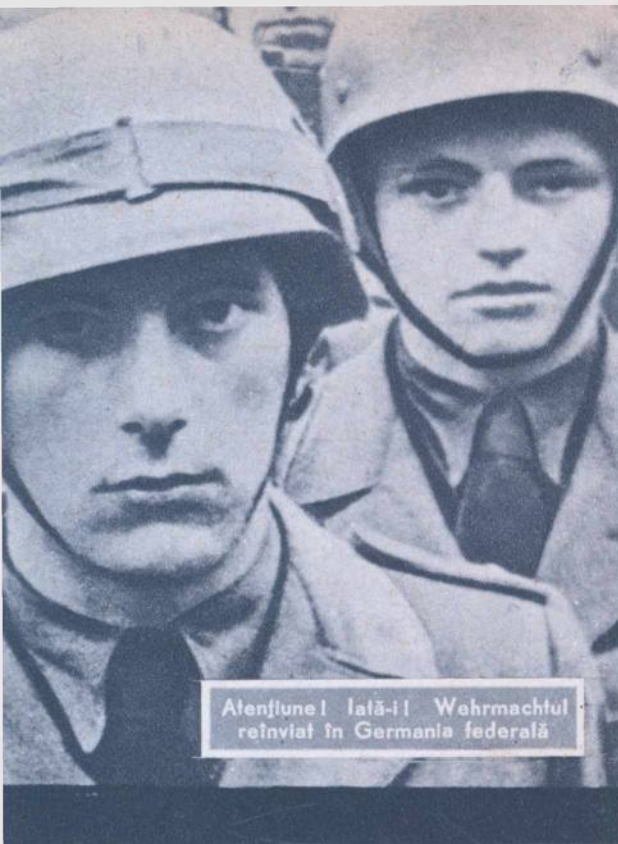
În păduri, tunurile atomice își ridică gurile

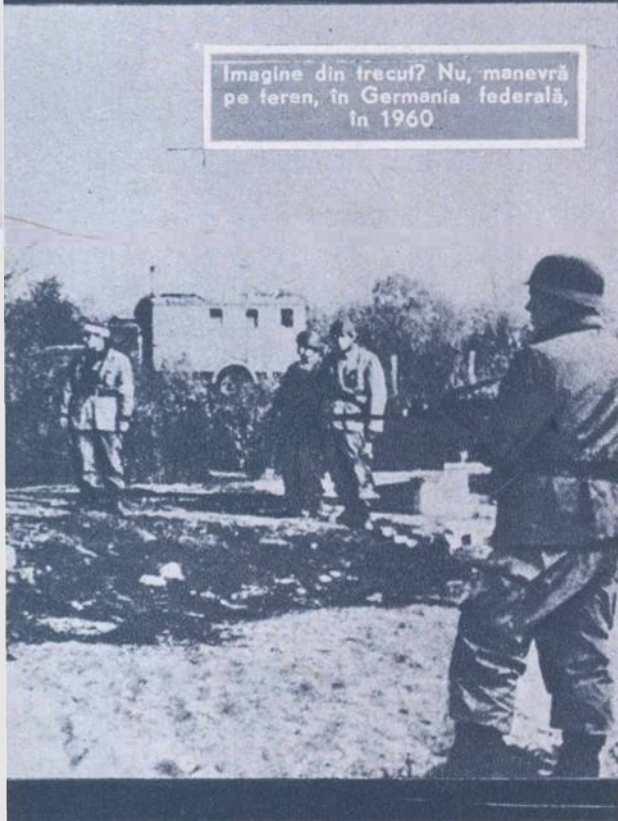
Germania federală 1959. Același aparat, aceleași gânduri revanșarde: „Vrem să mergem spre Răsărit”

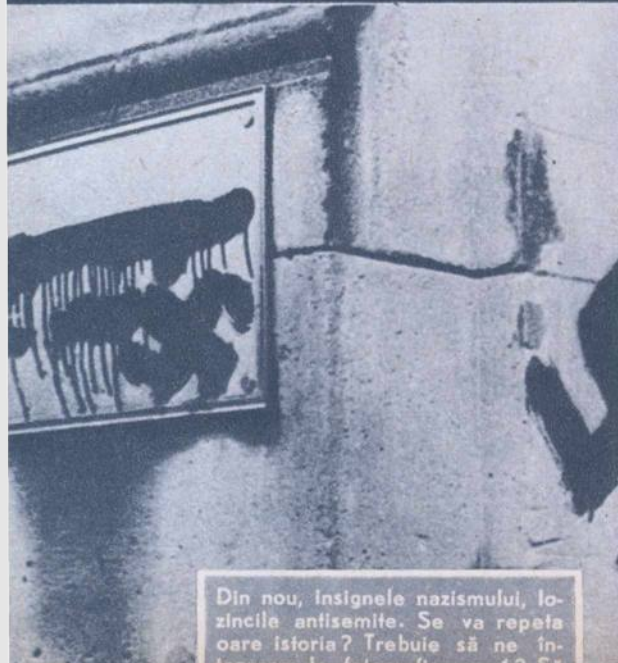

Atențiune! Iată-ii Wehrmachtul reînviat în Germania federală

Imagine din trecut? Nu, manevră pe teren, în Germania federală, în 1960

Din nou înscenajele nazismului, lozincile antisemite. Se va repeta oare istoria? Trebuie să ne înțelegem la timp.

STRIGĂM:

Alarmă!

Ce se află în acest sef?
 Pentru ce acest domn iese în față atât de emoționat? Il cunoaștem. Este ministrul de Război de la Bonn, în carne și oase. Ce aveți de ascuns, d-le Strauss?

Nu faceți eforturi, căci știm ce se ascunde în dosul acestei uși atât de grele. Subliniați cât vreți cuvintele „strict confidențial“ pe circularele dv., înconjurați cu sîrmă ghimpată ministerul dv., puneți-le colegilor dv. oricîte botnițe vreți, jucați-vă de-a îngerul păcii cu ramura de măslin aurită, nu veți putea oferi nimic în schimb! S-a terminat cu pregătirea secretă a războiului, d-le Strauss. Planurile dv. sînt în seful secret, dar noi le arătăm în fața întregii lumi. Iată-le:

Război fulger atomic

„Lupul galben“ și „Wallenstein II“ reprezintă avangarda marinei militare germane a N.A.T.O. în Marea Baltică și reprezintă o largă operație maritimă îndreptată împotriva coastelor R.D.G.

„Holfast“ este ofensiva proiectată în direcția Schwerin. „Side-Step“ și „Trenul blindat“ sînt prevăzute pentru atacul direct împotriva Berlinului.

„Vrabia din Ulm“ și „Winterschild“ demonstrează

intenția de a încercui regiunile occidentale ale R.D.G. și de a desfășura apoi ofensiva asupra Leipzigului.

Pare neverosimil că există germani capabili să făurească astfel de planuri. Există totuși generali la Bonn care fac planuri ca în 24 de ore să extindă pînă la Oder statul de la Bonn.

Iată planuri criminale, a căror eficacitate a și fost examinată în 1959, bazate pe această concepție fundamentală, formulată de un ofițer superior din Ministerul de Război al lui Strauss: „Trebuie să operăm în același fel în care Hitler a operat cu prilejul anexării Austriei și cu prilejul ocupării regiunii Sudeților. Va trebui să pătrundem cu rapiditatea fulgerului în R.D.G. și să ajungem pînă la Oder înainte ca trupele adverse să poată reflecta.“

S-au făcut importante experiențe asupra folosirii masive a armelor atomice prevăzute de Bonn cu prilejul manevrelor „Winterschild“. „New York Times“ în numărul său din 9 februarie 1960, scria în legătură cu aceasta că „în mai puțin de 6 zile adversarii au folosit 24 de bombe atomice și 81 alte arme nucleare; printre acestea, bombe care depășesc cu mult puterea de distrugere a aceluia cu care, în cel de-al doilea război mondial, au fost distruse Hiroșima și Nagasaki“.

Pustiu atomic

În furia lor revanșardă, membrii statului-major de la Bonn au și calculat distrugerile atomice a unor mari teritorii germane. Planurile lor diabolice merg pînă într-acolo încît într-un „caz serios“ o regiune de 150 km lățime de-a lungul granițelor cu R.D.G. ar trebui să fie declarată mortală. 50% din populație ar fi izgonită pe drumuri de ordinul al II-lea (ceiași 50% sînt deja considerați victime atomice). Ca teritorii ce urmează a fi evacuate sînt prevăzute Franța, Elveția, Austria și regiunea între Hamburg și Bremen.

Drumurile de fier și căile de comunicație ar fi rezervate cu prioritate pentru trupele regulate. Cu prilejul manevrelor N.A.T.O., denumite „Leul negru“, în 1957, s-a trecut la astfel de experiențe.

În cazul în care războiul fulger împotriva R.D.G. ar eșua, ceea ce de pe acum este sigur, dat fiind forța lagărului socialist, Bonnul a prevăzut planuri de neconceput. Orașe ca Hamburg, Hanovra, Kassel, Nürnberg, München, înainte de a fi părăsite, ar urma să fie transformate în „pămînt ars“, în ruine, 10.000 de mașinării infernale de distrugere au și fost instalate în Germania occidentală.

Iată care sînt planurile lor infernale în acest scop. Imaginația noastră cu greu poate prevedea ceea ce ar rămîne din Germania occidentală dacă militariștii de la Bonn ar realiza aceste planuri. Războiul fulger înseamnă sinucidere fulger.

Aceste planuri nu trebuie să se realizeze. Iată semnalul de alarmă dat de R.D.G., căci a demasca la timp înseamnă a împiedica.

Întîlnirea tinerelor fete de la Paris

Frumoasa noastră Franță va fi puternică, și idealul nostru va triumfa.

Aceste cuvinte au fost reamintite, solențn tinerelor delegate la Congresul nostru din noiembrie 1959, care a avut loc în prezența mamei Daniellei.

După 15 ani de la sfîrșitul groaznicului măcel mondial, în luna mai, noi depunem flori la plăcile comemorative ale eroinelor noastre și ne exprimăm dorința din ce în ce mai mare de a înlătura pentru totdeauna pericolul războiului.

Ce semnificație deosebită au manifestările din acest an și care sînt obiectivele lor?

De cinci ani, în cele două părți ale Mediteranei, tinerele fete plîng un frate sau un logodnic; altele așteaptă cu nerăbdare scrisoarea care să le asigure că frațele sau logodnicul trăia cu cîteva zile în urmă.

De la începutul acestui război, în cartiere, uzine, la balurile și seratele organizate de U.J.F.F., zeci de tinere fete și-au afirmat voința cerînd pace în Algeria și folosirea în slujba vieții a creditelor irosite pentru operațiile militare.

Recunoașterea de către generalul De Gaulle a dreptului la autodeterminare a confirmat justetea revendicării vitale a poporului algerian de a dispune de soarta sa. Tratatative imediate ar fi pus capăt luptei chiar de la 16 septembrie.

Evenimentele din Algeria au făcut să crească voința poporului nostru, lupta sa pentru zdrobirea complotului ultracoloniștilor și crearea unor condiții favorabile pentru autodeterminarea propusă de generalul De Gaulle și acceptată de conducătorii F.L.N. cu condiția ca ea să fie garantată.

Printre milioanele de muncitori, sute de mii de tinere fete din uzine și școli au luat parte la marea grevă națională de la 1 februarie. Noi cerem tratative pentru încetarea luptelor. Acesta este primul nostru obiectiv.

Dezarmarea generală, coexistența pașnică sînt pentru tinerele fete un prilej de entuziasm. Trebuie să ne imaginăm ce reprezintă pentru viitorul nostru aceste noi subiecte de actualitate: să faci parte din prima generație de femei și de mame care să nu se mai teamă de război ca de o fatalitate! Să faci să ajungă la muzeu asemenea arme înspăimîntătoare ca bomba A, experimentată de guvernul francez în Sahara în ciuda pericolelor pe care o astfel de experiență le reprezintă nu numai pentru popoarele Africii, ci pentru pace în general! Imaginați-vă crediturile enorme investite pentru pregătirea unui nou război consacrate pregătirii culturale și profesionale, sănătății, sportului și odihnei!

Ziarul nostru l-a prezentat cititoarelor sale pe N. S. Hrușciov ca „ambasadorul păcii”, ca reprezentantul unei mari țări ale cărei eforturi în direcția păcii sînt constante. Călătoria sa în Franță, după aceea făcută în S.U.A., a fost primită cu bucurie de tinerele fete, care i-au pregătit flori și mesaje de bun venit.

Care sînt formele manifestărilor pe care le organizați?

Sînt multiple: votul pentru pace al tinerelor fete la baluri, filme, serate etc. Pe de altă parte, numeroase acțiuni pentru noi adeviziuni și pentru difuzarea ziarului nostru, care ne permit să creștem influența noastră în rîndurile tinerelor fete din Franță.

Cu prilejul zilei de 24 Aprilie, tinerele fete, exprimîndu-și prietenia și solidaritatea lor cu lupta tinerilor din țările coloniale, au desfășurat, de asemenea, puternice manifestări pentru pace.

Toate aceste acțiuni, care corespund dorinței și voinței tinerelor fete, ne permit să abordăm problemele politice care apasă în prezent asupra țării noastre. Ele vor căpăta amploare în luna mai, reprezentînd rezultatul întregii activități a organizației noastre pentru pace.

Membrele noastre string semnături ale tinerelor fete pe cărți poștale pentru pace. Ele discută prietenește cu tovarășele de vîrsta lor despre problemele actuale și care interesează tinerele fete. Îndreptîndu-ne atenția în special spre surorile și logodnicele soldaților, organizația noastră dă posibilitate tinerelor fete să acționeze pentru fericirea lor, împotriva războiului din Algeria. Corespondența cu tinerii soldați permite, de asemenea, organizației noastre să dezvolte activitatea tinerelor fete pentru încetarea războiului și pentru ca ei să se întoarcă acasă.

În fiecare an, în țara noastră, toate mamele sînt sărbătorite în ultima duminică a lunii mai; ne întrecem pentru ca această sărbătoare să fie frumoasă și mamele fericite. Cu acest prilej vom exprima cele mai frumoase sentimente pentru mamele eroinelor noastre și pentru mamele care au rămas singure din pricina războiului din Algeria.

Astfel, pregătînd manifestările din luna mai, asigurînd o mare vînzare a ziarului nostru, „Filles de France”, colectînd mii de semnături, sărbătorînd mamele noastre, tinerele fete activează, iar organizația noastră le întrunește eforturile într-un domeniu comun tuturor: pacea și prietenia între popoare.

Uniunea Tinerelor Fete din Franță, U.J.F.F., organizație membră a F.M.T.D., organizează în fiecare an în luna mai acțiuni deosebite.

Jeanine Zaidner, membră a Biroului Național al U.J.F.F., prezintă pentru cititorii noștri proiectele tinerelor fete din Franță pentru sărbătorirea lunii mai din acest an.

Pentru ce sărbătorește U. J. F. F. luna mai?

După eliberare, în fiecare an, luna mai prilejuiește tinerelor fete participarea la diferite acțiuni dedicate luptei pentru pace organizate de U.J.F.F. și ziarul nostru, „Filles de France”. Această tradiție se păstrează în amintirea sacrificiului conducătoarei fondatoare a U.J.F.F., Danielle Casanova, moartă în deportare, în mai 1943. În timpul ultimului război mondial, numeroase tinere membre ale U.J.F.F., precum și tinere catolice, socialiste și-au unit forțele în lupta împotriva nazismului, pentru ca pacea să renască din nou în țara noastră. Comemorînd aceste eroine, tinerele fete franceze de azi își afirmă ura față de război și voința de a face totul pentru a trăi fericite, în pace.

Pentru tinerele fete din anul 1960, Danielle este simbolul încrederii în viață și în viitor, care le îndeamnă să meargă, alături de Partidul Comunist Francez, împreună cu poporul, în lupta pentru pace și fericire. Tinerele fete din organizația noastră știu că Danielle iubea liliacul, că-i plăcea primăvara, că-i plăcea viața, că iubea Franță. Această încredere în viață a afirmat-o în lagăr scriînd: „Nu plîngeți niciodată cînd vă gîndiți la mine.”

Un grup de tinere delegate din diferite provincii la ultimul Congres al U.J.F.F.

TOATE FORȚELE ARMATE SĂ FIE DIZOLVATE

Publicăm în acest număr ultimele răspunsuri la ancheta noastră: „Dacă ați fi ministru de Finanțe, ce ați face?” Participanții la această anchetă au vorbit despre dorința unanimă a tineretului lumii ca toate forțele armate să fie dizolvate, ca toți banii constituind venitul anual al tuturor popoarelor să fie vărsați pentru scopuri pașnice.

Ampla noastră anchetă printre tineri a ajuns să pronunțe o sentință pentru cursa înarmărilor. Ea stipulează: „Încetați să mai risipiți banii, de care avem atita nevoie!”

Acestea sînt vocea, voința tinerei generații a lumii.

Nici o centimă pentru acțiuni care ar putea constitui un pericol pentru pace

Sînt spaniolă, și soțul meu se află într-una din închisorile franchiste. N-aveam decît 4 ani cînd a avut loc în Spania războiul civil, care a făcut atîtea victime. Nu-mi amintesc de război, dar cunosc foarte bine foamea și mizeria pe care le-am suferit și pe care le suferim încă din cauza acestui război. Și acum guvernul generalului Franco cheltuiește sume uriașe pentru prelungirea stării de război civil. Țara mea este una dintre țările care cheltuiesc cele mai mari sume pentru arme și armament; aici imperialiștii americani au construit mari baze atomice și pentru lansarea de rachete.

Dacă sumele cheltuite de dictatură pentru reprimarea întregului popor în mod barbar și pentru întreținerea poliției ar fi consacrate construirii de școli, universități și alte centre de învățămînt, este sigur că analfabetismul ar fi lichidat în Spania. Dacă miile de spanioli întemnițați ar fi eliberați din închisori și ar avea posibilitatea să muncească pentru economia Spaniei, cu banii economisiți din bugetul închisorilor s-ar putea crea laboratoare și instituții științifice în care s-ar putea studia bolile încă neînvînse de știință.

Cîte case de locuit, cîte spitale, sanatorii sînt necesare în Spania!

Cîte școli, grădinițe de copii, parcuri și centre de distracție și educative s-ar putea construi pentru ca copiii Spaniei să poată avea o viață demnă de epoca noastră! Dacă aș fi ministru de Finanțe, n-aș da nici o centimă pentru ceea ce ar putea dăuna păcii sau bunăstării și liniștii popoarelor.

MARIA CASADO
Madrid (Spania)

Lupta împotriva ignoranței

Am citit în ultimul timp o publicație a U.N.E.S.C.O. care mărturisea că 700 milioane de persoane în vîrstă de mai mult de 15 ani nu știu nici să citească, nici să scrie. 44% din populația adultă a lumii e analfabetă. Aceasta înseamnă că aproape jumătate din populație este în întregime ruptă de comorile culturii.

Toți oamenii trebuie să beneficieze de valorosul tezaur de cunoștințe pe care îl reprezintă cultura. Iată de ce nu pot să vorbesc fără mînie despre această stare de lucruri. În timp ce milioane de oameni din țările socialiste pot să împrumute gratuit operele lui Balzac, Mark Twain, Tolstoi, mase largi de locuitori din alte țări nu cunosc nici măcar faptul că pămîntul nostru este rotund.

Redacția dv. le-a dat posibilitatea cititorilor revistei să-și spună cuvîntul într-o problemă foarte importantă cum sînt dezarmarea și folosirea în scopuri pașnice a fondurilor actuale destinate înarmării. Și tinerii au arătat cît de bogată le este imaginația. Dar, odată ancheta terminată, ne găsim în fața realității dureroase a continuării cheltuielilor militare.

Această realitate trebuie schimbată. Trebuie să smulgem banii risipiți pentru arme de distrugere în masă, fie că este vorba de 100 de miliarde sau mai mult, trebuie să acordăm întreaga sumă necesară lichidării analfabetismului și să facem ca, în sfîrșit, toți oamenii să se bucure în egală măsură de bogățiile civilizației.

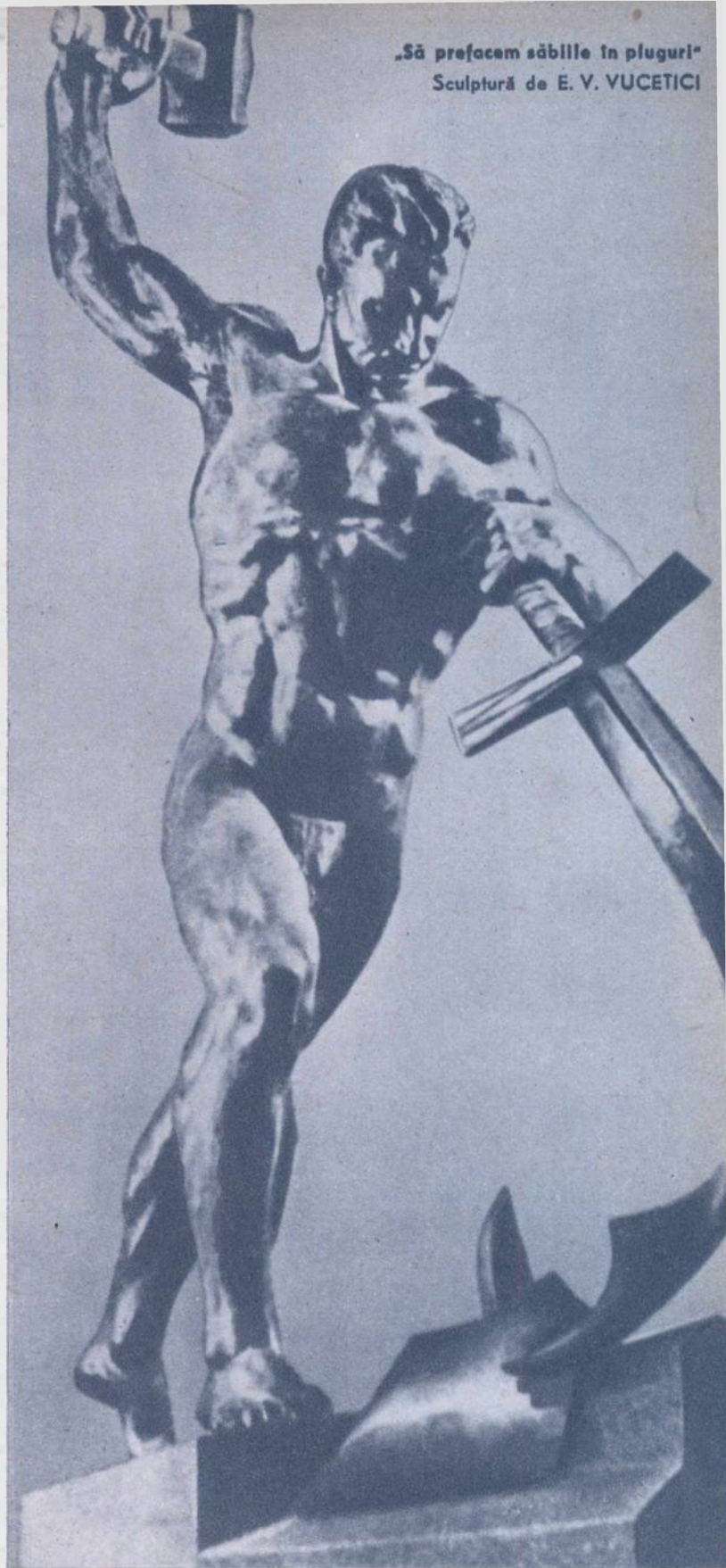
Este o cauză pentru care trebuie să luptăm. Cred că și nouă, tinerilor, ne revine datoria să luptăm pentru dezarmare, pentru încredere și bunăvoință. Nu există altă soluție.

TRUONG LUU
Vietnam

Dacă aș fi ministru de Finanțe...

... aș da acești bani pentru sănătatea publică. Medicii cei mai buni din lume ar trebui să se întîlnească cel puțin o dată pe an pentru a face schimb de experiență. Ce succes extraordinar a obținut, de exemplu, Uniunea Sovietică în chirurgia inimii! Scumpa mea mamă a

„Să prefacem săbîile în pluguri”
Sculptură de E. V. VUCETICI

murit acum un an și jumătate din cauza unei boli de inimă incurabile.

Pentru ce în unele locuri din Occident se efectuează experiențe pentru un război bacteriologic? Lupta împotriva unor astfel de intenții inumane trebuie să ne mobilizeze pe toți oamenii cinstiți.

... Și dacă mi-ar rămîne încă bani, aș organiza multe conferințe pentru popularizarea științelor medicale, cu multe filme în această privință.

HANNELORE GEISSLER
Leipzig (R.D.G.)

CÎȘTIGĂTORII CONCURSULUI

Comitetul de redacție a acordat următoarele premii pentru participarea la ancheta noastră:

- Premiul 1: **Daniel Moya** (Chile) — un ceas
- 2: **Tefta Cika** (R.P. Albania) — un joc de tenis de masă
- 3: **María Casado** (Spania) — un stilou

Premii de încurajare le-au fost acordate lui Hussein Mahmud (Irak), Birger Nilson (Suedia), György Gyuricza (R.P. Ungară) și la mulți alții.

O picătură de apă este o părțică din ocean

Davud NORUZI

În clipele în care șahul și Fara Diba petreceau, în țara mea milioane de oameni, pe jumătate goi, căutau cu disperare o bucățică de piine. Ce contrast emoționant între aceste sărbători somptuoase și viața celor neprivilegiați, care reprezintă mai mult de 99% din populația țării. Toate palatele vechi și noi, împodobite cu covoare persane de preț, oglinzi și mozaicuri, cu lustre enorme și pinzeturi rare, reprezintă o sfidare sîngeroasă pentru viața poporului din Iran.

În țara mea, un proverb spune: „O picătură de apă este o părțică din ocean”. Vă voi relata un singur eveniment din zilele noastre, o singură întîmplare din miile de întîmplări adevărate și de necrezut din viața de zi cu zi a unui popor eroic, talentat și harnic, care trăiește sub dominația unui regim despot și corupt. Dacă vreți, citiți istorisirea mea cu răbdare. Este vorba de un extras din jurnalul unui iranian care a călătorit de la Ghom la Teheran, capitala majestății sale împăratul, Sahinșahul, regele regilor...

„IMI AMINTEA DE JAHANAM“

Trăsura noastră se opri în fața unei cafenele, într-o oază; toți pasagerii coborîră pentru a respira puțin. Era cald și ne era foarte sete. Doșerturile de nisip, fără sfîrșit, lacul sărat Ghom și arborii goi, aproape arși de soarele arzător, acesta era aspectul locului ce mi se părea un fel de Jahanam (infernul despre care vorbește biblia și coranul).

Un om în zdrențe, slab și palid, cu ochii stinși, era așezat pe pămînt, lîngă noi și vorbea cu un băiețel pipernicit, în vîrstă de 7-8 ani. Aveam impresia că încerca să-l convingă de ceva și că băiețelul era înspăimîntat și nu era de acord cu intențiile omului. Dar, în cele din urmă, păreau uniți. Se ridicară și părăsiră oaza. Băiețelul ezita, dar bărbatul îl luă de mînă și îl trase după el.

Voiam să știu ce se petrece. Nu știam ce să fac. Trebuia să le spun oamenilor? Nu, desigur, n-avea nici un rost. Într-o cafenea, în mijlocul deșertului fără sfîrșit al Iranului, nimeni nu se interesează de astfel de treburi dubioase. Cel mai bine era să-i urmăresc. M-am ridicat deci și i-am urmărit de departe ca o umbră.

„ȘTIȚI CE-NSEAMNĂ SĂ-ȚI FIE FOAME?“

Amîndoi au dispărut în dosul cafenelei, într-o grotă. Ezitam să-i mai urmăresc, cînd auzii un răcnet îngrozitor. Începu să alerg. În momentul cînd am ajuns în fața cavernei, am auzit din nou un strigăt dureros și am simțit în același timp miros de carne arsă de om. În grotă, în fața ochilor mei se înfățișă un spectacol înfiorător. Am văzut ceea ce n-aș vrea să mai văd niciodată și ceea ce nu doresc nimănui să vadă. Copilul se răsucea pe jos, strigînd și gemînd. Plin de minie și cu inima strînsă, m-am apropiat de ei. Omul păru mai întîi puțin înspăimîntat, apoi se liniști. Cu un glas furios îmi spuse:

— Ce vreți? E fiul meu. Nu vă amestecați în treburile mele...

— Nu vreau să mă amestec. Dar ce-ai făcut? Ce s-a întîmplat cu micuțul?

— Nimic. Un lucru foarte simplu. Știți, ducem o viață foarte grea. Nu găsec de lucru, n-am bani, n-am piine, nimic. Cît timp voi mai suferi de foame? Știți ce-nseamnă să-ți fie foame? De săptămîni întregi sînt forțat să cerșesc. Dar nimeni nu mă ajută, nimeni nu-mi dă ceva. Poate arăt prea bine? Oamenii spun: încercă să muncești. Niște blestemați, care nu știu că singura muncă pentru mine este cerșitul! Zilele trecute m-am gîndit și azi...

L-am întrerupt, cu înfrigurare:

— Ce-ai făcut azi?

„...CU O ȚIGARĂ APRINSĂ...“

— Așteptați, nu vă grăbiți! Nu este nimic grav. Am orbit ochii fiului meu cu o țigară aprinsă. Așa voi avea un bun ajutor în munca mea. Începînd de miine, va sta lîngă mine, lîngă cafenea. Oamenilor li se va face milă de el și poate ne vor da ceva bani. Și după aceea nu-mi va mai fi foame și nici băiețelului. Ce credeți, ați fi făcut altfel?

Corpul copilului era mereu zguduit de convulsii, care ar fi înduioșat și cea mai rece inimă. Cîteva clipe mai tîrziu, i-am părăsit. Ce le-aș fi putut spune?

Știți cît a costat rochia de nuntă a noii împărătese? Ceva mai mult de o jumătate de milion.

1

O splendidă nuntă...

2

...Cel care eu plătit-o...

Simțim că tinerii din lumea întreagă sînt alături de noi

În Iran există bani pentru a acoperi cheltuielile necesare pentru construcția unor aerodromuri strategice, pentru a plăti „specialiștii” americani (care primesc un salariu de 20 de ori mai mare decît colegii lor iranieni pentru aceeași muncă). Dar pentru a crește numărul locurilor în universitățile iraniene, pentru a le da posibilitatea să învețe carte celor 16 milioane de analfabeți, pentru a crește salariul tinerilor muncitori nu există bani!

Găsești studenți iranieni aproape în toate universitățile din Europa și din America. Majoritatea lor sînt tineri care n-au fost primiți în universitățile iraniene și care sînt constrinși să-și continue studiile în universitățile europene și americane. Acești tineri, după ce și-au terminat studiile, nu se întorc cu plăcere în țară, deoarece sute și mii de „specialiști” americani, englezi, francezi, germani sau de alte naționalități ocupă cele mai bune locuri, în dauna inginerilor și specialiștilor iranieni. Autoritățile locale îi disprețuiesc pe inginerii și pe specialiștii ieșiți din popor și garantează prioritatea pentru colegii lor străini, care de nenumărate ori au dovedit incompetență și reavoință.

Șahul, considerînd prezența studenților iranieni în străinătate ca o rușine pentru propaganda sa, a încercat de mai multe ori, anul trecut, în timpul turneului său în străinătate, să-i convingă să se întoarcă acasă.

Acum șase ani, după lovitura de stat din august 1953, a fost repusă pe picioare în Iran „organizația de securitate”. Această organizație a trimis numeroși agenți în diferite țări, ceea ce face ca studenții care studiază în străinătate să fie în mod formal sub supravegherea poliției. Agenții care trăiesc în Elveția au la dispoziție un milion de franci elvețieni pe an.

Se pare că teama șahului este bine motivată, căci studenții care învață în Iran și în străinătate nu-și ascund profunda indignare față de politica procolonialistă a șahului și a guvernului său și luptă pentru o viață într-adevăr umană, o patrie liberă, în care nu bancherii străini să fie stăpîinii țării, ci poporul iranian.

Noi simțim că în această luptă tineretul din lumea întreagă este alături de noi.

N. PARTOVI
student

3

...Și cel care n-a vrut s-o plătească

Tineretul iordanian, un tineret care suferă

De la lovitura de stat reacționară pusă la cale de imperialiștii englezi și americani, poporul iordanian este lipsit de independența țării sale și de toate cuceririle lui naționale și democratice. În întreaga țară s-a instalat un regim de teroare. Justiția a devenit mult mai aspră; cluburile și căminele de tineret au fost închise; partidele politice, sindicatele, uniunile de țărani și organizațiile de masă, dizolvate.

Cîteva zeci de mii de oameni, în majoritate tineri, au fost arestați și închiși în lagăre de concentrare, situate în plin deșert, cum este, de exemplu, lagărul de concentrare de la Al Jafr, lipsit de lucrurile cele mai elementare necesare vieții. Acest lagăr a fost mărit cu ajutorul financiar american (articolul 4 al convenției de ajutor economic) pentru a putea cuprinde 1.200 deținuți politici...

În lagărele de concentrare, toate felurile de torturi barbare, amintind

metodele fasciste, au fost și sînt aplicate prizonierilor și deținuților politici, sub supravegherea unor experți foști naziști... Menționăm numai cîteva din aceste metode respingătoare: biciuirea cu cravașe de nailon americane trimise în Iordania (articolul 4 al convenției de ajutor economic), arsuri, șocuri electrice, smulgerea unghiilor, pomparea aerului în abdomen, injecții cu piper, lipsă totală de hrană și de somn timp de mai multe zile. Doi tineri martiri, Nasri Roumman și Shamenkh Kayyalu, au fost torturați pînă la moarte.

Recent, regimul de teroare a crescut: au fost dezlănțuite noi campanii de arestări în masă. Au fost arestate și torturate cu cruzime tinere fete; au fost constituite tribunale militare, denumite „tribunale pentru securitatea statului”, pentru a pronunța sentințe fără apel.

La 16 februarie, Eisenhower a declarat că doctrina sa tot mai

există, ceea ce face să apese o gravă amenințare asupra poporului nostru și asupra tuturor popoarelor arabe. Această doctrină constituie expresia intențiilor agresive ale imperialismului american, care-și rezervă dreptul, în virtutea acestei doctrine, de a se amesteca în toate treburile interne ale statelor arabe.

Poporul nostru, deși este un popor mic, continuă cu hotărîre lupta sa curajoasă și unită pentru pace, independență națională și democrație.

Avem deplină încredere în victoria finală a cauzei noastre. Tineretul nostru nu va uita niciodată sprijinul și solidaritatea pe care lupta de eliberare le-a obținut în situațiile cele mai tragice din partea tineretului democratic din lumea întreagă și a tuturor forțelor care luptă pentru pace, democrație și libertate. Printre aceste forțe, Federația Mondială a Tineretului Democrat a luptat mereu în primele rînduri.

I. KRAISHI

Nadia El Salty, una din eroinele tineretului din Iordania

Congresul tineretului din America Latină

Umplut două luni ne despart de Congresul tineretului din America Latină. Atenția organizațiilor de tineret de pe acest continent se concentrează acum spre un mare obiectiv: să meargă la Havana, sediul congresului. În acest oraș conducătorii luptei tineretului din America Latină își vor consacra eforturile și vor folosi experiența lor pentru ca să discute teme destul de grele și, după cum au declarat în apelul din luna august, să caute să găsească o înțelegere

generală, pe o bază comună. Ordinea de zi, aprobată la ședința de pregătire de la Santiago de Chile, abordează problemele politice, economice, sociale, culturale etc. ale popoarelor și tineretului din America Latină. În revista noastră, vă prezentăm câteva aspecte din viața și aspirațiile tinerilor din „noul continent”. Vrem, în acest fel, să vă dăm o idee generală asupra problemelor de care se va ocupa primul Congres al tineretului din America Latină.

În întreaga Americă Centrală, existența companiei „United Fruit Company” se identifică, într-o anumită măsură, cu istoria contemporană a acestei regiuni de pe continent. Iată de ce nu este lipsit de interes să examinăm puțin trecutul acestei companii. Să vedem faptele.

În 1870, căpitanul unei modeste fregate, Lorenzo D. Baker, aducea din Jamaica banane pe care i le dăduse un cultivator de pe insulă. Ajuns în Statele Unite, căpitanul Baker observă cu satisfacție că în această țară există o piață excelentă pentru acest fruct, pînă atunci necunoscut, și desfășoară o activitate comercială perseverentă. El realizează astfel o avere destul de respectabilă și în 1886, împreună cu un anume Andrew W. Pearson și alte opt persoane, creează o întreprindere la care fiecare asociat aducea un mic capital de 2.000 de dolari. Cinci ani mai târziu, datorită unor beneficii serioase, coasociații au adus în plus 100.000 de dolari și au transformat întreprinderea într-o companie capitalistă puter-

nică. Întreprinderea pe care au creat-o în acest fel se numea „Boston Fruit Company”. Asociindu-se cu doi frați, originari ei înșiși din America de Nord, această companie a constituit baza lui „United Fruit Company”, bine cunoscută în zilele noastre.

UN CONTRACT BĂNOS

Cine erau acești doi frați? Minor Cooper Keith și Henry Meiggs Keith. Au sosit în America Centrală în 1871, pentru a construi, conform unui contract, o linie de cale ferată în Costa Rica. Așa au început o carieră de succes, de jaf și de lupte pentru putere, carieră care l-a făcut pe criticul german W. Bitter să-l denumească pe Minor Cooper „rege neîncoronat al Americii Centrale”. Prima ocazie pentru cel mai tânăr dintre frații Cooper de a deveni un puternic senior a fost contractul semnat cu guvernul din Costa Rica. În acest contract, cunoscut sub numele de contractul „Soto — Keith”, între altele, se arăta: „Guvernul cedează companiei 800.000 de acri din teritoriul național, pămînt încă neexploatat și ales de companie cu toate bogățiile naturale pe care le conțin aceste terenuri. ...Guvernul nu va avea dreptul să pună impozite pe aceste teritorii în următorii 20 de ani”. Bucurîndu-se de toate avantajele și după ce a efectuat câteva cercetări preliminare, Minor Keith a organizat societatea „Tropical Trading and Transport Company”, chemată să se ocupe de producția de banane în Costa Rica, și a obținut controlul în Panama și Columbia asupra societăților „Snyder Banana Company” și „Columbian Land Company”.

„YUNAI”

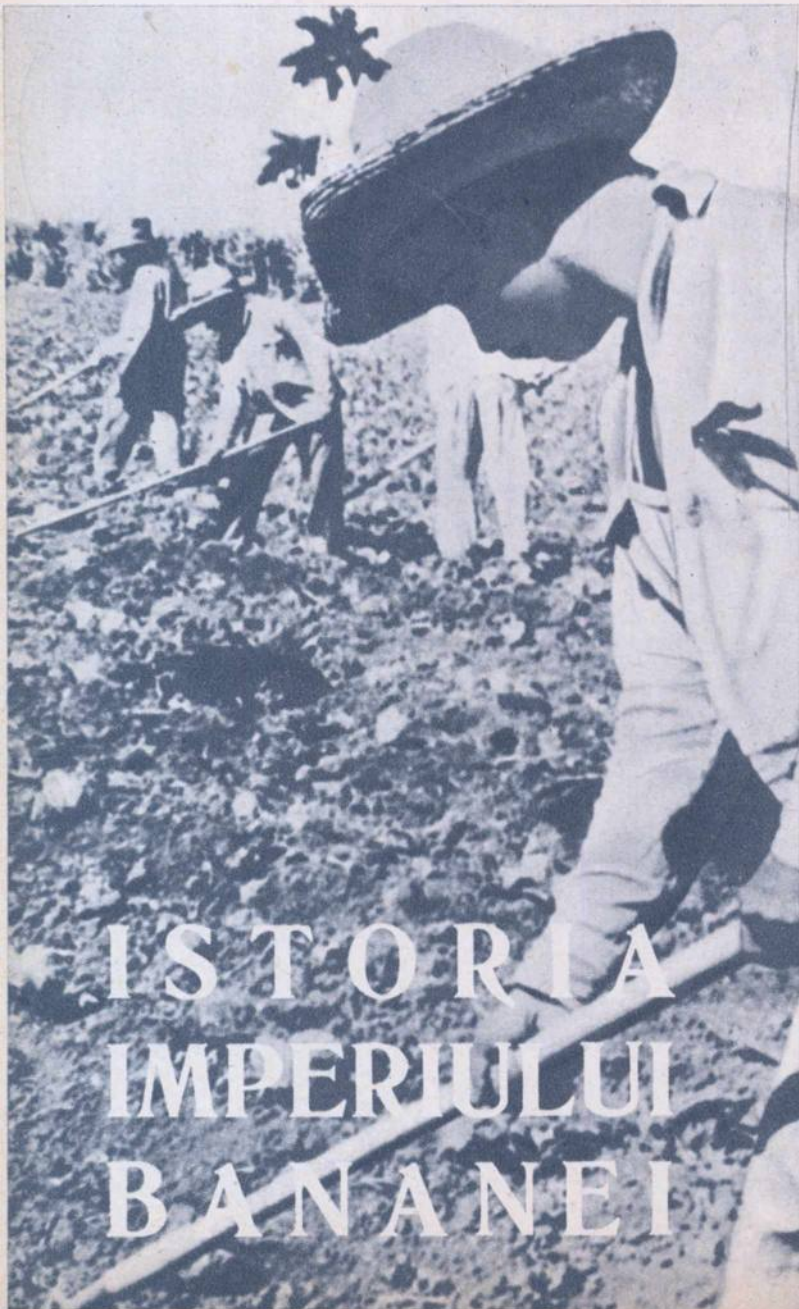
Fuziunea între frații Keith și „Boston Fruit Company” se realizează în 1899. La această dată încep exploatarea bananelor pe scară mare și monopolul noii companii. Încă de la începutul secolului nostru, puternica întreprindere controla 80% din producția de banane. În 1900, capitalul acestei „Yunai” — așa o denumesc muncitorii — se ridică la 11.250.000 de dolari. Treizeci de ani mai târziu, se considera că totalul bunurilor sale era de 242.398.163 de dolari. Acționarul care în 1900 avusese o acțiune de 100 de dolari era treizeci de ani mai târziu în posesia a șapte acțiuni și primea, în medie, un beneficiu de cca. 17% pe an pentru investiția sa de la început. În 1930, compania acționa în Jamaica, Costa Rica, Columbia, Panama, Guatemala, Honduras, Mexic și Nicaragua.

Istoria lui „United Fruit Company” arată cît au suferit țările din America Latină, unde ea a acționat. Astfel, în 1927, Guatemala a încredințat companiei fructifere tot teritoriul său necultivat încă: o suprafață pe o lungime de 60 de leghe în valea fluviului Montagua, pentru o sumă anuală de numai 14.000 de dolari. Impozitele pe care „United Fruit Company” le-a plătit în Guatemala se ridicau în 1929 la abia 6.500 de dolari. În Costa Rica, din 1918 pînă în 1927, ea a plătit impozite pentru pămînturile necultivate care se ridicau la 2.000 de dolari pe an. Aceasta contribuie la explicarea progresului rapid al companiei „United Fruit”. În Honduras, pentru a cita un alt exemplu, din 400.000 acri de pămînt proprietate a companiei înainte de 1932, cel puțin 175.000 au fost obținuți fără cheltuieli.

UN SISTEM POLITIC

Trebuie să arătăm că întreaga evoluție a plantațiilor de banane a fost însoțită de vii proteste din partea maselor populare. Acum 30 de ani, un grup de deputați din Costa Rica afirmau în ziarul „La Tribuna”: „United Fruit Company” a impus pe coasta Atlanticului un sistem economic care evoluează în mod clar spre un sistem politic; ea a urmărit prin metode alarmante politica de colonizare a acestui sector al teritoriului național și a epuizat pămîntul, acumînd bogății uriașe”. Dintre semnatarii acestei declarații face parte și Otilio Ulate. Invadarea Guatemalei a reprezentat o dovadă a acestui sistem politic denunțat de deputații din Costa Rica. Un guvern democratic, de acord cu poporul său, a atins interesele companiei „United Fruit”. Rezultatul este cunoscut. La 17 iunie 1954, cu ajutorul proprietarilor companiei de fructe, trupele reacționare au trecut din Honduras în Guatemala. Ca și fostul cancelar Torrielo, ne întrebăm: e vorba de o simplă coincidență?

Astăzi este sigur că popoarele suportă tot mai greu imperiul „United Fruit Company”.

ISTORIA
IMPERIULUI
BANANEI

VIATA GREA

A TINERETULUI DE LA SATE

A vorbi despre felul de viață al tineretului din satele Americii Latine înseamnă să te referi la fapte înspăimântătoare, de mizerie și tristețe.

În Argentina, în afară de șomeri, al căror număr este foarte mare, 500.000 tineri de la sate nu au nici o slujbă permanentă și 1.200.000 nu lucrează decât trei sau patru luni pe an. Un tânăr muncitor pălmaș care dorește să aibă un petic de pământ pentru a munci se găsește în fața unor greutăți de netrecut. După calcule ar trebui să muncească timp de 150 de ani pentru a câștiga banii necesari cumpărării unui lot minim, pentru că salariul lui lunar este de 700 de pesos, iar tânărul ar avea nevoie în acest caz de 1.200.000 de pesos. În Mexic, 60% din cei 350.000 de muncitori agricoli — în zdrențe — care emigrează în Statele Unite sînt tineri.

În Chile, după o luptă perseverentă, muncitorii agricoli câștigă acum 320 de pesos pe zi, în timp ce salariul minim — și acela de mizerie — la orașe se ridică la 520 de pesos.

Alt aspect: tinerii sub 18 ani nu se bucură de nici o protecție legală și sînt obligați să muncească pentru un salariu zilnic de 100 de pesos. În Venezuela, țara petrolului, țărani duc de asemenea o viață de mizerie. În această țară, tineretul se găsește în fața următoarelor realități: 298.600 de locuințe sătești (72%) sînt colibe făcute din chirpici; câștigurile anuale a 300.000 familii de la sate sînt mai mici de 800 de bolivari (238 de dolari).

Glasul puternic, ferm și hotărît al tineretului de la sate nu trebuie să se piardă în gol. Părerea noastră nu trebuie să fie o voce în deșert.

Are cuvîntul un tânăr țăran

Cu prilejul primului Congres al tineretului de la sate din Venezuela, un tânăr țăran a vorbit despre reforma agrară și despre necesitatea ei urgentă pentru tinerii din satele Americii Latine. Iată ce spunea Ruben Dario Gonzales:

„Am venit aci, pur și simplu, ca un țăran dintre atîția alții, care duc o viață grea. Am venit la acest congres pentru a reprezenta pe tinerii țărani, pentru ca părerile noastre, argumentele noastre să fie auzite. Noi, cei din Liga agrară din Cordillera, am ajuns la concluzia că necesitatea esențială a țăranului este să aibă dreptul de a munci și cerem ca pămîntul să fie împărțit în mod gratuit... Nu putem considera aceasta ca o pomană, ca un fel de milă, pentru că am trăit ani de-a rîndul pe acest pămînt, l-am plătit cu suferințele noastre și este într-adevăr dureros pentru noi, țărani, care de la o vîrstă foarte fragedă am luptat pentru reforma agrară, că această reformă s-a pierdut în gol, în cea mai mare indiferență pe care cineva și-o poate închipui, că astăzi scopul nostru nu este atins. Pămîntul nu este al nostru... Pentru aceasta, oricît aș fi de tânăr, consider că de această dată vocea tinerilor trebuie să fie auzită. Câștigul anual a 50.000 familii de țărani nu atinge nici măcar cîte 59 de dolari.

În ceea ce privește învățămîntul, cifrele sînt de asemenea elocvente. Din 494.700 copii de vîrstă școlară care locuiesc la sate, 333.400 (67%) nu merg la școală. În Venezuela, analfabetismul se ridică la 70%. În Republica Dominicană, țară care de 30 de ani trebuie să suporte dictatura lui Rafael Leonidas Trujillo, situația este și mai grea: numai 2,23% din casele de la sate au în apropiere apă de băut și numai 1,92% sînt electrificate. În aceeași țară, 77% dintre muncitorii agricoli nu primesc nici un salariu; 15% dintre aceștia sînt copii sub 14 ani. Aceasta înseamnă că în fermele dominicane 100.000 de copii muncesc în condiții de adevărat sclavaj. 66% din populația analfabetă a țării trăiește la sate. Pe de altă parte, numai 4 copii din 1.000 au posibilitatea să ajungă în școlile secundare, și ne putem închipui că numărul copiilor de la sate care beneficiază de un «privilegiu» asemănător este într-adevăr foarte mic.“

ECONOMII

SLAB

DEZVOLTATE

In timpul Congresului de la Havana, tinerii vor insista mult asupra problemei slabei dezvoltări economice. Acesta este, de altfel, primul punct al programului economic care urmează a fi discutat. Este foarte natural să se discute această problemă, căci slaba dezvoltare economică are consecințe grave asupra vieții tineretului latino-american. Făcînd parte din popoarele acestor țări, ale căror regimuri au în majoritatea lor trăsături caracteristice comune, ca menținerea sistemului latifundiilor, mari proprietăți de pămînt, monocultura agricolă, dependența de străinătate în ceea ce privește materiile prime, starea înapoiată a industriei lor, condițiile semiferdale de muncă etc., acești tineri suferă urmările sociale pe care le creează o astfel de situație.

Concentrarea asupra unui singur produs, monocultura, este un fapt izbitor al acestei dezvoltări economice. Astfel, de exemplu, în șase țări din America Latină, cafeaua constituie baza exportului. În 19 țări din America Latină, o treime din produse reprezintă 50% din exporturile totale. Examinînd situația economică actuală a țărilor din America Latină, se remarcă următoarele date: pentru Cuba, zahărul reprezintă 85% din exportul total; pentru Republica Dominicană același produs reprezintă, în valoarea medie, 50% din vânzările în țări străine; Brazilia depinde din punct de vedere economic de producția de cafea, care reprezintă 74% din totalul exportului țării; cifrele corespunzătoare pentru alte țări sînt următoarele: Salvador 84%, Nicaragua 51%, Columbia 86%, Guatemala 82%, Haiti 61%.

Cuprul reprezintă 63% din exportul chilian. Economia statului Honduras depinde de exportul de banane în proporție de 66%, iar cea din Costa Rica — în proporție de 59%. Banana este principalul produs de export în Ecuador. Bolivia depinde de cositor (59%) și Venezuela de petrol (94%).

Dar problema slabei dezvoltări economice nu se limitează la domeniul economic. Este clar că ea are urmări politice și sociale defavorabile. Producția de materii prime despre care am vorbit se realizează cu predominarea sau dominarea absolută a capitalului străin, care leagă soarta popoarelor din America Latină de interesele puterilor financiare străine. Concluzia sare în ochi: independența economică este indispensabilă.

*Pădure de molizi — cetate-n zare,
Creneluri versi spuzesc înaltul dîmb,
Cîți arbori tineri izbucnesc în soare,
Din ei nici unul aplecat ori strîmb!*

Versurile acestea, în care studenții patriei sînt asemuiți cu o pădure de molizi, fac parte dintr-o poezie publicată în cinstea primei conferințe a U.A.S.R. Student al Facultății de filologie din București, acum în anul IV, Ion Geabău-Segarcea, autorul versurilor citate, este un tânăr poet în plină afirmare. I-am întilnit numele în „Scîntaia tineretului”, „Steagul roșu”, „Viața studentescă”, „Albina”. Poeziile sale se remarcă prin optimism viguros,

rința baladele despre Tudor Pandurul, Iancu Jianu și haiducul Tunsu, precum și doina Oltului, cel cu ape spumegînde, pe care i le spunea bunicul. Sau poate îl vrăjise pitorescul acestor locuri de la confluența Oltului cu Dunărea, despre care el va scrie mai târziu:

*Nu cunosc molizii falnici, cerbii,
Nici învolburările de ape,
Căci la noi vin vara să s-adape
Doar juncanii, pe covorul ierbii...*

Și în altă poezie:

*Mi-s dragi aceste plaiuri dundrene,
Cu lunci și ape scinteind în soare,*

împărat al poeziei“). Pușkin, iar opera lui L. rele cîntăreț al revoluției către poezia marilor sub stindard comunist mult, împărțindu-și cu între învățatură, sarcini care amintim responsabilității „George Coșbuc” lucru, Dar, exigent cu ție, publică cu zgîrcențel. Versurile sale cîntă al țării, cîntă transformarea din satul natal (unde gospodăria colectivă) minunata noastră patrie

Creșterea

STUDENTII

lirism exuberant și bogăție stilistică. Versul clasic, pentru care poetul manifestă o vădită preferință, îl ajută să pătrundă tainele armoniei și echilibrului, să-și strunească pana, să dozeze cu gust mijloacele de expresie.

Scrie de cincisprezece ani, de cînd era în clasa a II-a a școlii elementare din satul natal. Atunci, în locul unei teme despre toamnă date de învățătoare, a scris câteva versuri. Ce l-a îndemnat s-o facă? Poate o anumită tradiție familială, căci tatăl este și azi un culegător harnic de poezii populare și scrie el însuși versuri. Poate îi treziseră do-

*Cu adieri de crînguri foșnitoare,
Cu drumuri lungi ce serpuiesc alene.*

Ion Geabău-Segarcea a scris necontenit, de cînd era copil. Pentru gazetele de perete, pentru serbări, pentru concursuri școlare, pentru cenaclul „M. Eminescu” de la școala medie din Tr. Măgurele, unde era elev. L-au înconjurat profesorii, au venit redactori de la presa de copii să-l îndrumeze. A scris și a studiat. A citit și răscitit pe Eminescu, Creangă, Sadoveanu (într-o poezie scrisă la 15 ani îl denumea pe Eminescu „proletar al vieții și-

reșul unor uriașe pînare:

*Largul-larg al ză
Faldul dimineților
Munții suri cu p
Îmi vorbesc, reput*

*Schelele ce poartă
Și zidarii aduna
Gata să cuprindă-
Îmi vorbesc de ti*

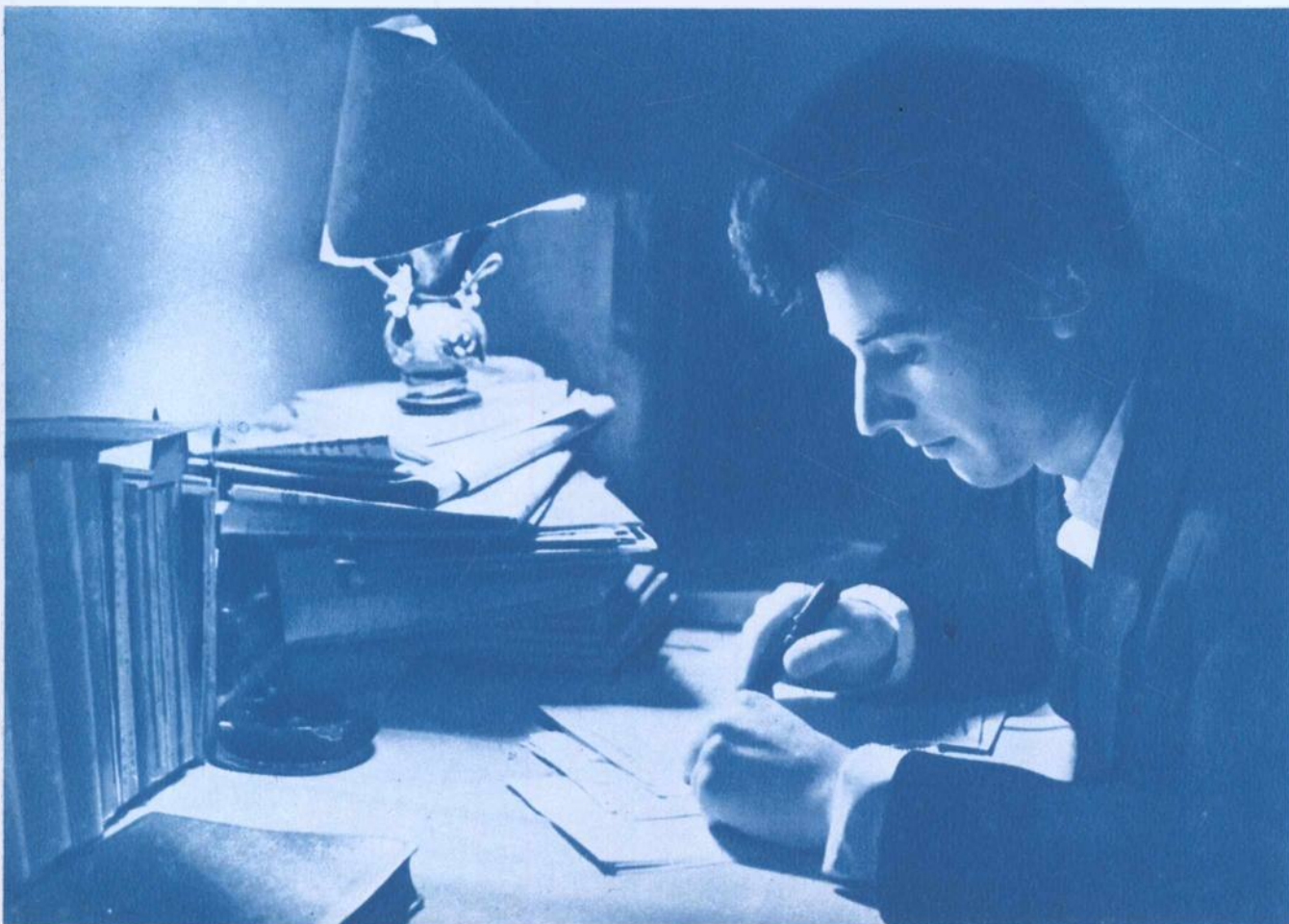
*Trenurile spinteci
Cușma girbovitelo
Din Cugir în Ro
Îmi vorbesc de ti*

Despre entuzias

Asemenea unei scoala sala Ateneului R.P. adîncimi și rezonanțe ar avea însușirile un cîte comori ale artei încrustate în cupola sală a dirijat Enescu Richter și Lipatti, O Alături de asemenea și-ar găsi însă loc și modest, dar încărcat concertul studenților torul „Gh. Dima” dir celui de-al IV-lea Fe al școlilor și institut un lucru obișnuit ca țească să se încumete sau ca un student s capodoperă a artei l partitură. Interpretar jeni s-a caracterizat p genitate și echilibru blicul a răsplătit-o c ze, iar juriul festiv dirijorului, studentu anul VI, diploma de

Elev al maeștrilor (la clasa de dirijat) după (la compoziție) Simon este unul din taze ale conservatori pe acum, el este cu de specialiștii din l că în arta de dirij capătă odată cu ex tr-o muncă asiduă, de mai remarcabil ne ap Simon, deși încă s Beethoven, Liszt, Ce Schuman, dovedind a sensurilor și spec compozitorilor respec

Încă puțin și poezia va fi gata pentru vîltoarea ședință a cenaclului. Studentul Ion Geabău-Segarcea „șlefuit” una din ultimele sale lucrări

Îndrăgît pe
kovski, ma-
l-a îndrumat
e ale luptei
rie și astăzi
enție timpul
ostești (între
itate cerna-
și masa de
pria sa crea-

osul tineret
le socialiste
lucrează în
vesc patria,
prinsă în iu-

ri revoluțio-

vegmînt,
ne,
în vînt
de tine.

rcă zorii
rchine,
me norii,
oar de tine.

a goană
ne
Montană
oar de tine.

i idealuri

arine uriașe,
tă sunetelor
ebite. Dacă
isc muzical,
prețate ar fi
În această
interpretat
și Menuhin.
erte celebre
l mult mai
semnificații:
la conserva-
din cadrul
republican
e artă. Nu-i
estră studen-
uta „Eroica”
jeze această
veniene fără
denților clu-
ratețe, omo-
partide, Pu-
lungi aplau-
a conferit
l Simon din

onin Ciolan
ismund Tom-
nistul Emil
entele frun-
în Cluj. De
și apreciat
ate. Se știe
mpetența se
ja și prin-
zi. Cu atît
tul că Emil
a dirijat
ki, Enescu,
ă înțelegere
i creațiilor

Printre lucrările dirijate de Emil Simon se numără și propria sa creație: „Uvertura festivă”, o lucrare de școală, care marchează un început promițător. „Uvertura festivă” e concepută pentru orchestră simfonică mare, e scrisă într-un limbaj muzical comunicativ și e străbătută de vioiciune sărbătorească.

Nu de mult, studentul clujean a terminat „Simfonia tineretului”, lucrare de proporții mai mari, în patru părți. Și această creație, ca și precedentă, este bazată pe moduri populare românești. „Simfonia tineretului” oglindește viața și muzica tinerei generații din țara noastră. Cele patru sunete de la început, care constituie celula tematică a lucrării, răsună ca un țel, ca o chemare. Simfonia cuprinde un reușit episod liric, ilustrînd odihna, repausul; în final, acordul inițial reapare refăcut pe un plan vast, grandios, ca într-o apoteoză. „M-am străduit — a spus Emil Simon — să infățîșez entuziasmul tineretului nostru, idealurile sale, năzuința sa spre frumos și fericire. Simfonia mea e o lucrare despre entuziasm și idealuri”.

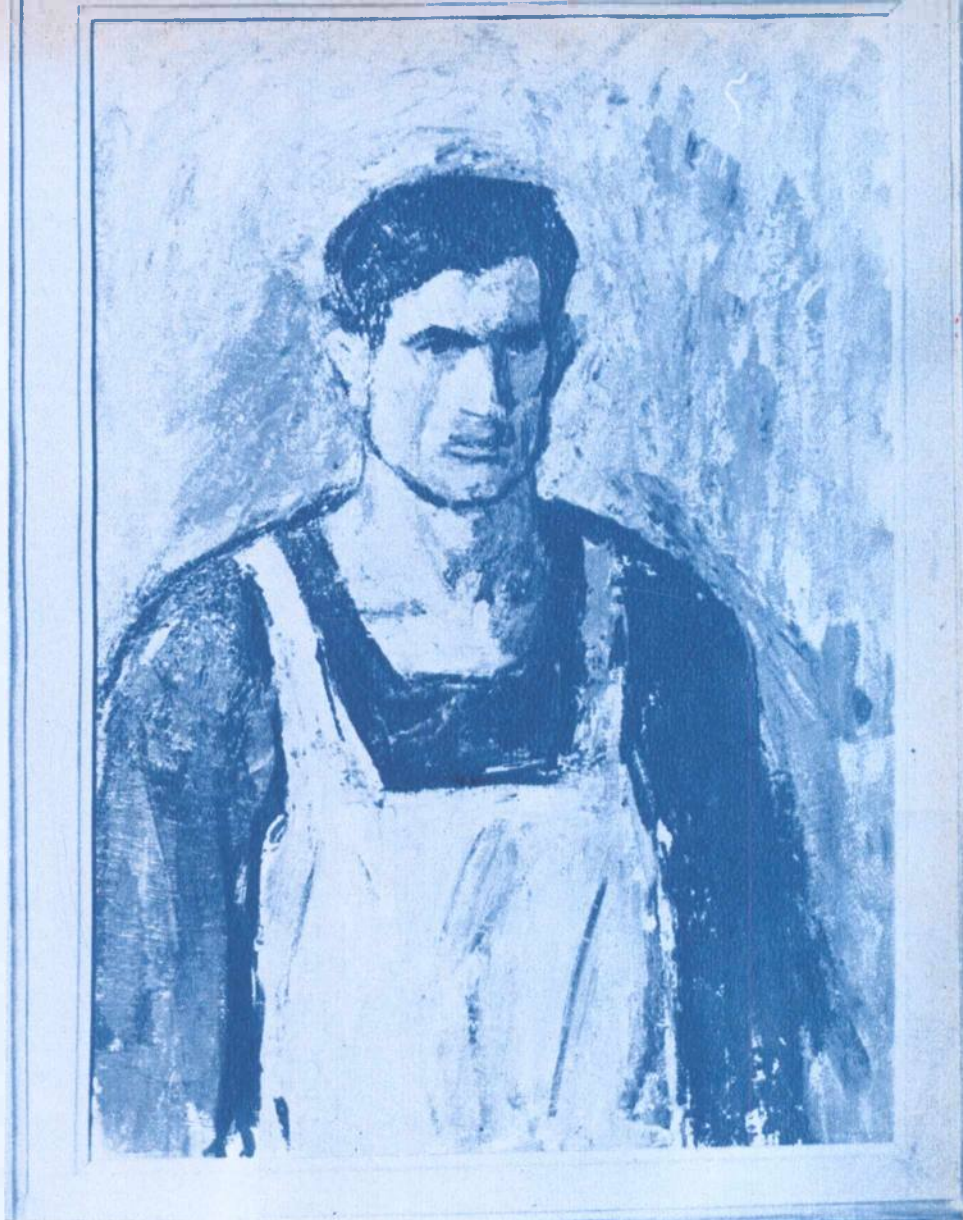
Cea mai mare bucurie

În anul 1953, cînd a intrat în producție la combinatul siderurgic, Bartok Francisc, proaspăt absolvent al școlii medii tehnice din Hunedoara, avea o singură pasiune extraprofesională: sportul. Bătea cu îndrjire mingea de fotbal în echipa de juniori „Metalul” și rămînea ore întregi în fața celor 64 de pătrate ale tablei de șah. Nu după mult timp însă, a „trădat” această pasiune. Iată cum s-au petrecut lucrurile.

La combinatul hunedorean există un cerc al artiștilor plastici amatori, îndrumat de un pictor din localitate. S-a nimerit și Bartok Francisc la câteva ședințe ale cercului. I s-a dat să deseneze un cub, apoi un vas. Responsabilul cercului a remarcat ușurința și precizia cu care desena tînărul tehnician. L-a chemat, a discutat cu el și l-a convins să muncească cu seriozitate în acest domeniu. Bartok Francisc a devenit tot mai stăruitor și mai harnic, descoperind treptat secretele perspectivei și ale combinării culorilor. Sportul a trecut pe plan secundar. Nu poți juca la mai multe nunți deodată!

În toamna anului 1957, tînărul hunedorean a dat examen de admitere la Institutul de artă plastică „N. Grigorescu” din București, ca bursier al Sfatului popular al regiunii Hunedoara. Dacă ar fi să rezumăm părerea studentului Bartok Francisc despre sine însuși, ar fi suficient un singur cuvînt: nemulțumirea. Deși e unul dintre cei mai buni din an, deși e considerat în institut un talent autentic, iar lucrările sale s-au bucurat de aprecieri elogioase și în afara institutului, el năzuiește mereu la mai bine. E stăpînit de acea îmbucurătoare nemulțumire de sine, calitate indispensabilă adevăratului artist.

La expoziția din primăvara aceasta a studenților și elevilor școlilor de artă plastică din țară au fost expuse 367 lucrări de pictură grafică, sculptură, pictură monumentală, ceramică și pictură decorativă. Printre cele care au reținut atenția juriului și care au fost premiate se găsesc și două portrete de muncitori semnate de Bartok Fran-

Portret de muncitor, lucrare a studentului Bartok Francisc, din anul III al Institutului de artă plastică „N. Grigorescu” din București

cisc. De dimensiuni mijlocii, ele se impun privitorului — îi dau impresia de ceva masiv, cu greutate —, deoarece tînărul artist a reușit să redea dirzenia, energia calmă, siguranța provenind dintr-o imensă forță lăuntrică, trăsături caracteristice muncitorului de azi.

„Cea mai mare bucurie a mea e să pictiez chipuri de oameni ai muncii — spune talentatul student. Am lucrat la oșelăria Combinatului din Hunedoara. Munca turnătorului e grea, și asta se încrustează pe chipul lui, îi dă o anumită demnitate, o siguranță cu totul aparte. Ce lucruri interesante pentru un pictor!”...

Am regăsit bucuria de care vorbea Bartok Francisc în tabloul său „Intrarea în colectivă”, în care atmosfera sărbătorească este realizată printr-o interesantă îmbinare a nuanțelor de roșu și verde. Am regăsit-o în portretele de muncitori amintite, portrete care ilustrează năzuința pictorului spre o artă pe măsura marilor teme care îl inspiră.

★

Un adolescent de pe malurile Dunării își petrece timpul liber scriind versuri; vin să-l îndrumeze, să-i dea sfaturi oameni de specialitate din capitală. Un tînăr oșelar dovedește îndemnare la desen. Este încurajat, este convins să studieze, este trimis la in-

stitut pentru a învăța din experiența măștrilor. Un student al conservatorului clujean dovedește aptitudini deosebite. Un compozitor și un dirijor cu renume veghează asupra dezvoltării talentului său.

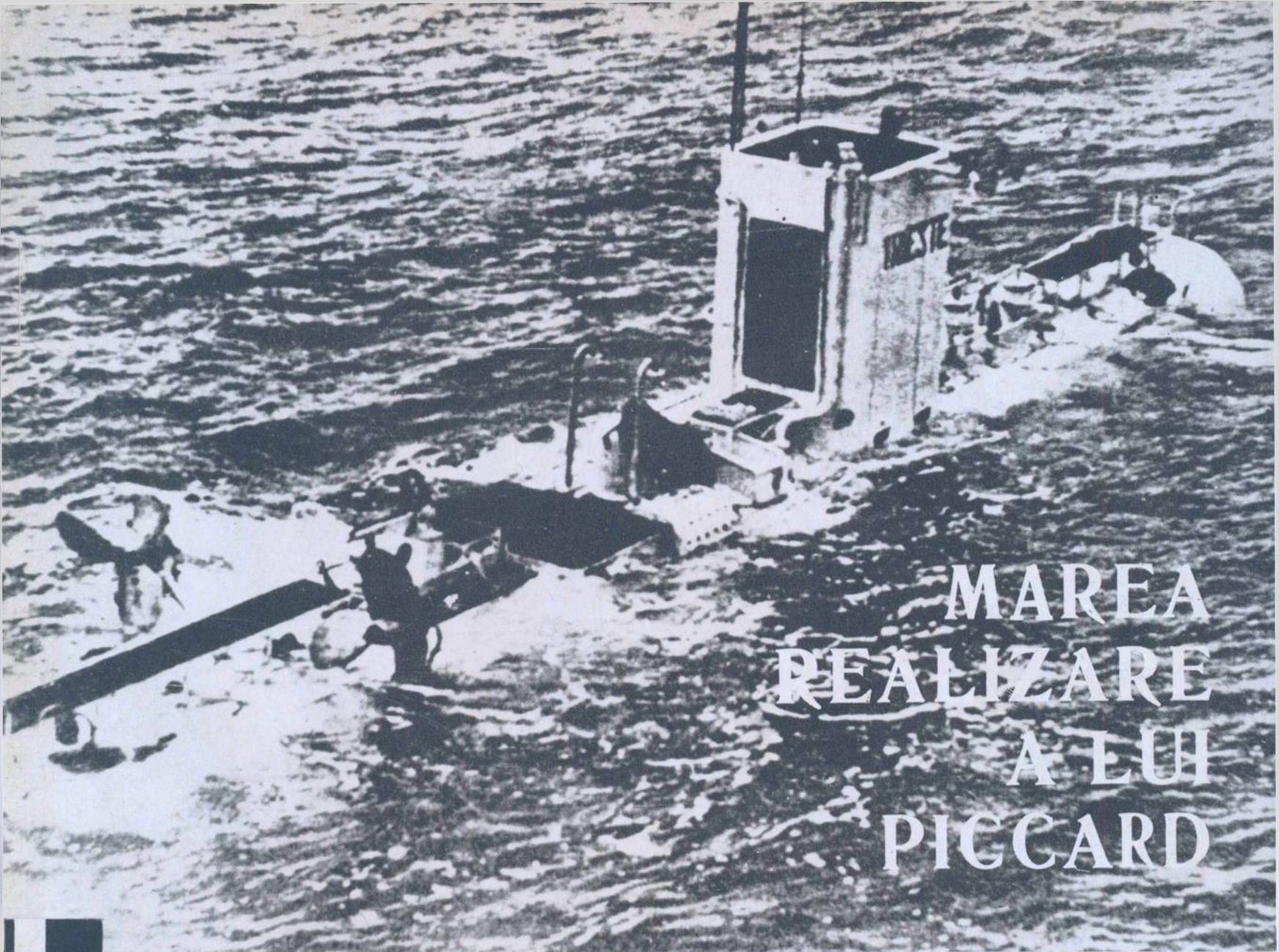
În cenecluri și expoziții, în sesiuni științifice și în paginile ziarelor, în săli de concert și în concursuri artistice, talentele care apar în rîndul studenților sînt încurajate și promovate.

„Pădurea de molizi”, așa cum denumeste Ion Geabău-Segarcea studențimea patriei noastre, crește zveltă și mîndră, sub soarele epocii de construcție socialistă.

Iată de ce, ca semn de recunoștință pentru grija cu care sînt înconjurați, studenții oglindesc în creațiile lor chipul omului nou, lupta poporului nostru pentru socialism și slăvesc încredutul conducător al oamenilor muncii, partidul, căruia Ion Geabău-Segarcea îi închină gînduri de nețărmurită dragoste:

*Esti adevărul simplu, dar profund
Pe care-l sorb cu nesfirșită sete,
Din slovele-nțelepte fulgerînd
Pe cărțile cu roșia-ți pecete.*

*Esti ascuțișul cugetului drept,
Tăria clasei izvorită-n mine,
Dogorile Comunei-mi ard în piept,
Ca jerbele amiezii pe co line.*

MAREA REALIZARE A LUI PICCARD

La 22 ianuarie, batiscaful „Trieste” a coborât în Oceanul Pacific, și anume în zona arhipelagului insulelor Mariane, în largul insulelor

Guam, atingând adâncimea de 11.521 m sub nivelul mării. Acțiunea, concepută de Auguste Piccard, a fost dusă la capăt de fiul lui, Jacques, și colegul acestuia, Don Walsh.

În hărțile nautice, în cărțile de geografie, care arată că adâncimea maximă a oceanului în regiunea insulelor Mariane este de numai 10.400 m, se impune o rectificare importantă. Dar aceasta nu este totul: îndrăzneța acțiune a avut drept rezultat descoperiri senzaționale: în aceste adâncimi, supuse unei presiuni de o mie de ori mai mare decât cea pe care noi o avem de suferit, există viață. Este încă o dovadă că viața poate să se adapteze condițiilor fizice celor mai grele. O dovadă în plus că atunci când oamenii vor ajunge să pășească pe alte corpuri cerești nu este exclus ca ei să se găsească față în față cu vreo ființă vie, cu totul diferită de a noastră.

Coborirea batiscafului „Trieste” pînă la o asemenea adâncime poate fi considerată ca un record sportiv absolut.

Piccard a fost călăuzit de o îndrăzneală prudentă

Trebuie să menționăm o trăsătură caracteristică tuturor acțiunilor lui Piccard, o lege din care-și face călăuză, și anume îndrăzneala prudentă.

Nimic nu este lăsat la voia întâmplării. Baloanele stratosferice sau submarine, toate aparatele lui Piccard sînt studiate din punct

de vedere mecanic pînă la limitele extreme ale posibilității materiale cu o minuțiozitate scrupuloasă, pînă în cel mai mic detaliu.

Aspectul fizic și uman al acțiunii (reacțiile și nevoile cele mai diferite) sînt supuse unei cercetări științifice pline de răbdare, timp de mai mulți ani. Datorită acestei metode, acțiunile lui Piccard, deși au suferit unele accidente, n-au suferit nici o catastrofă.

Ecoul acestei realizări se plasează prin îndrăzneala ei în cadrul științei viitorului. După cum știm, s-a vorbit deja de noi explorări senzaționale. Un proiect denumit „Mohole” prevede perforarea crustei terestre pornind de la fundul submarin.

Explorarea tot mai avansată în adâncime urmărește să descopere forme de viață noi, mărturii despre erile cele mai vechi, precum și să extindă cunoștințele asupra planetei noastre, să găsească bogății uriașe ascunse sub patul adînc al oceanelor.

Batiscaful

Mașina concepută de Piccard nu are cabluri: este vorba de un minuscul submersibil care se poate deplasa în sus și în jos și într-o anumită măsură în linie orizontală. Cabina este foarte solidă, formată dintr-o sferă de oțel cu grosimea peretelui de cca. 9 cm și diametrul de 2 m; are o singură ferestruică. Spațiul, ocupat în mare parte de instrumentele științifice, este suficient pentru două persoane. Sfera este agățată de un scaf, cu o lungime de cca. 15 m, care formează corpul submersibilului.

Pentru coborirea în adînc și ieșirea din apă, batiscaful funcționează ca un dirijabil,

Dar aci gazul mai ușor decît aerul este înlocuit (aceasta este ideea deosebită a realizării) printr-un lichid mai ușor decît apa — benzina (30% mai ușoară decît apa). Acest lichid este repartizat în numeroase compartimente pe pereții relativ subțiri în adîncime de cca. 8 mm, căci aparatul nu trebuie să sufere nici presiunea interioară, nici cea exterioară (deși cu prilejul ultimei ieșiri la suprafață presiunea exterioară a atins o tonă pentru fiecare centimetru pătrat). De fapt, presiunea apei pe suprafața exterioară a scafului se repercutează asupra presiunii benzinei, evitîndu-se astfel pericolul ca mașina să fie distrusă. Acest rezultat a fost obținut făcîndu-se unele găuri în partea de dedesubt a scafului. Cînd batiscaful se ridică la suprafață, apa intră în găuri comprimînd benzina în sus. Volumul ei se micșorează ca al unui corp elastic. Astfel, presiunea exterioară a apei, în raport cu benzina, se repartizează și pe suprafața interioară.

O descărcare potrivită de încărcătură (constituită din tone de sfere de fier reținute de un diamant electric) permite o încetinire a coborîrii; o întrerupere de curent electric ar duce la căderea tuturor sferelor și la ieșirea la suprafață a batiscafului. Provizia de oxigen în cabină este suficientă pentru două zile, iar un fel de telefon permite transmiterea sunetului prin apă.

Batiscaful „Trieste” a fost construit în Italia și a trecut la numeroase experiențe în Marea Tireniană. Este fratele lui F.N.R.S. 3, care, construit de Piccard în colaborare cu Marina franceză (divergențele cu autoritățile militare au survenit mai tîrziu), a dat rezultate bune în Atlantic.

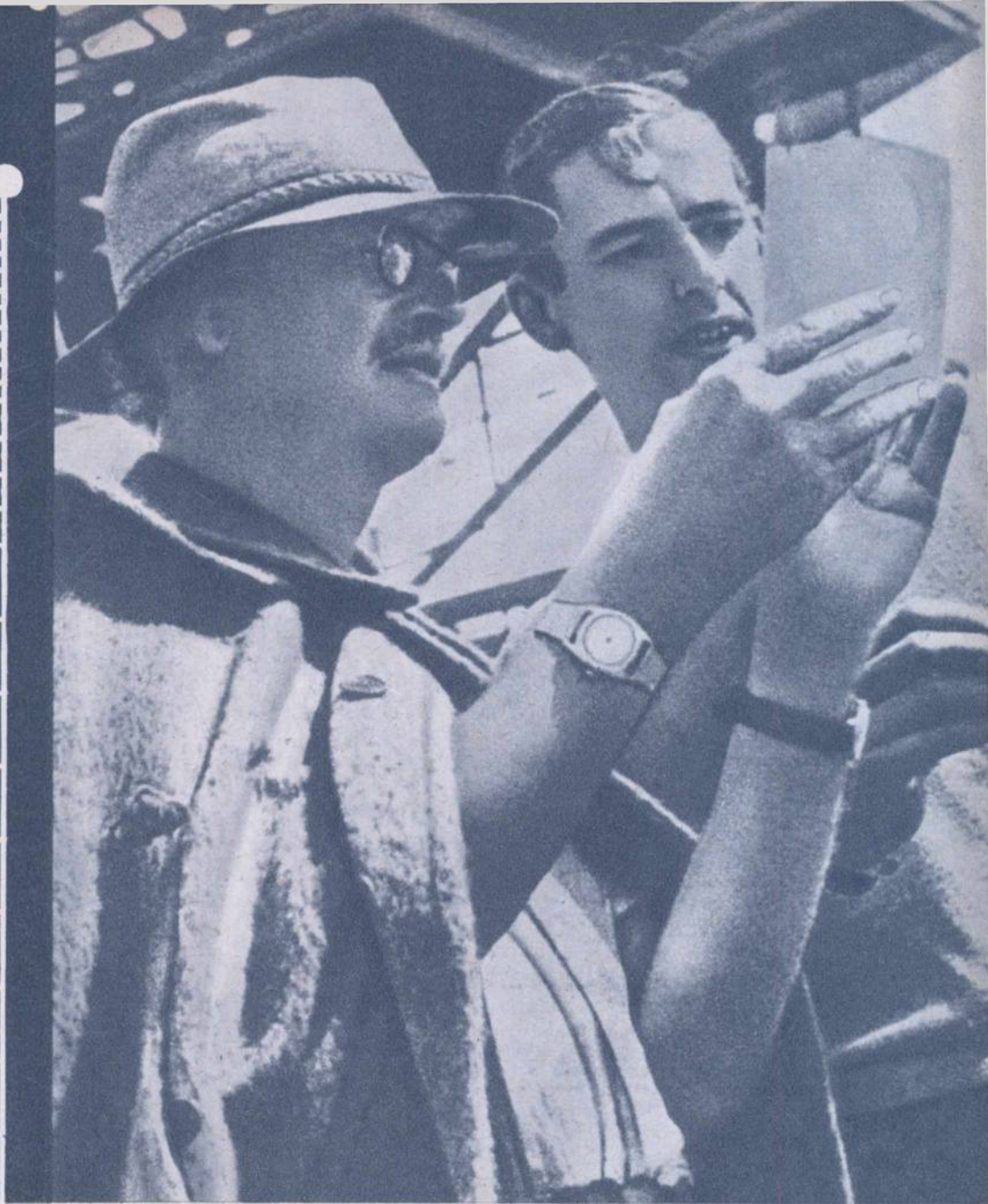
Profesorul A. Piccard
însoțit de fiul său, pe
șantierul C.R.D.A. din
Montfalcone în timpul
construirii batiscafului

„Trieste” după ieșirea
la suprafață

Jacques Piccard, fiul
vestitului explorator sub-
marin, cu colegul său,
Don Walsh, citeva clipe
înainte de coborirea lor
în mare

11.521

Date tehnice:

Limitele fundamentale ale mașinii sînt trei:
— distrugere totală la 15.000—16.000 m;
— coborîre instrumentală (numai cu in-
strumente) la 10.000—11.000 m;
— securitate pentru coborîre cu oameni la
6.000 m.

În timpul unei experiențe recente, bati-
scaful a atins cu oameni la bord limita prevă-
zută pentru coborîrea cu instrumente.

Scaful măsoară 15,28 m în lungime și 3,5 m
în secțiune.

Greutatea totală este de 110 tone, dintre
care 67 de benzină ușoară (105.000 mc).

Cabina-etanș este formată din două demi-
sfere cu un diametru interior de 190 cm.
Cabina se găsește sub scaf. Grosimea pereților
este de 9 cm și în jurul ferestruicii de 15 cm.

În cabină se pătrunde trecînd vertical prin
scaf și printr-o anticameră care în timpul
coborîrii se umple cu apă de mare cu aceeași
presune ca apa exterioară.

Scaful funcționează cu motoare electrice
care dezvoltă o viteză de două noduri la
ieșirea la suprafață.

Polosînd expresia tehnică a planificato-
rului lui „Trieste”, inginerul Loser, batisca-
ful, grație ideii îndrăznețe a lui Piccard,
care l-a transformat într-un dirijabil sub-
marin, „cade mereu în sus”, adică revine
mereu la suprafață în caz de avarie.

La ultima încercare, coborîrea în adînc
a fost făcută în 4 ore și 8 minute și ieșirea la
suprafață în 3 ore și 7 minute.

Piccard cel tînăr și Walsh au rămas a-
proape o jumătate de oră la o adîncime de
11.521 m sub nivelul apei.

Spre cucerirea abisurilor

	metri
1690 — Clopotul submarin de la Halley	18
1715 — Scafandru din Lethbridge	18
1855 — Scafandru din Cabinol	39
1865 — Sfera lui Bazin	74
1915 — Submarinul F.4	91
1930 — Scafandru cu cască engleză	104
1930 — Scafandru rigid	128
1930 — Scafandru rigid de mari adînci- cimi	250
	495 — obscuritate totală constatată de W. Beebe
	500 — limita de pătrundere a razelor verzi (în fotometru)
1934 — Batisfera Beebe	906
	1.000 — limita de penetrație a razelor albastre (în fotometru)
	1.200 — adîncime maximă la care s-au găsit celule vegetale
1948 — Batiscaful Piccard și Cosyns	1.380
	4.000 — adîncimea medie a mărilor
1954 — Batiscaful F.N.R.S.3	4.039
	4.632 — adîncime maximă, constatată în Medi- terană
1959 — Batiscaful „Trieste”	5.669
	6.035 — adîncime maximă la care s-a pescuit (Grimaldishtus Profondissimus, Louis Roule)
	10.000 — adîncime maximă a dragajului, la care s-a găsit o ființă vie
	10.790 — adîncime maximă cunoscută înainte de explorarea lui Piccard din 1960 (Fi- lipine)
1960 — Batiscaful „Trieste”	11.521

P-LAND
 QTH Krasnystaw
 Powiatowy Dom Kultury
SP8KDW
 To Radio ..... Confirming ur cw/fone
 of ..... at ..... GMT on ..... Mc
 ur RST/M ..... Ant .....
 Tx ..... Watts Rx ..... tubes
 Vy 73's es best DX
 op. ....

Carte poştală tip a radioamatorilor din Krasnystaw, R.P. Polonă,
 care au ajutat la obţinerea medicamentului pentru tinerii italieni.
 La acest club activează tineri de diferite profesii din localitate.

Tinerii se ajută

Marco Pennacchini și Fulvio Furno, în vîrstă de 8 și 17 ani, care locuiesc în orașul adriatic Ancona, din Italia, sînt bolnavi de paralizia progresivă a mușchilor. Pentru combaterea acestei boli a fost necesar — după părerea unor medici — medicamentul „galantamin“, necunoscut pe piața italiană, dar folosit în alte țări.

Părinții ambilor băieți, văzînd că starea sănătății copiilor lor se agravează și negăsind nici o altă posibilitate să procure medicamentul, s-au adresat, pentru a obține ajutor, unor radioamatori din Ancona, cunoscut fiind că pasionații acestei îndeletniciri au, de obicei, legături pe toate continentele. Și, într-adevăr, speranțele celor două familii italiene n-au fost înșelate. Radioamatorii italieni au intrat în legătură cu un cerc al radioamatorilor din Moscova, prin intermediul unor colegi din Nigeria, R.P. Polonă și R.S.S. Bielorusă, rugîndu-i să le trimită medicamentul necesar despre care au aflat că se găsește în farmaciile din Uniunea Sovietică. Radioamatorul din Minsk, căruiu i-a parvenit din Polonia știrea despre

situația disperată a celor doi tineri din Italia, a stabilit de îndată contactul cu un prieten de-al său — medic și radioamator din Moscova — care, apreciînd contraindicat „galantaminul“ (din cauza eventualității unor influențe nefavorabile asupra creierului), a recomandat, în schimb, un alt medicament, specific pentru boala mai sus menționată, ajutînd în mod efectiv la obținerea și expedierea lui.

Radiostația poloneză de amatori „SP-8 KDW“ și radiostația amatorilor din Moscova „U-3-wae“, care au luat parte la ajutorarea celor doi băieți bolnavi din Ancona, au informat de curînd că de la Moscova, prin Londra, a fost trimis, par avion, spre aeroportul Ciampino de lângă Roma, medicamentul necesar. De aici, cu primul tren, coletul radioamatorului din Moscova a sosit la Ancona. Astfel, la mai puțin de o săptămînă de la lansarea semnalului de ajutor, Marco Pennacchini și Fulvio Furno au putut să înceapă tratamentul salvator.

E. RUICNAM

ne scriu cititorii

Atlantida

Tinerii noștri cititori, amatori de descoperiri, de călătorii fantastice în cosmos sau pe pămînt, au fost pasionați de articolul publicat acum cîteva luni despre Atlantida. Teoriile asupra Atlantidei își au apărătorii lor, defăimătorii lor și noi ne vom feri să tragem o concluzie definitivă în articolul nostru. Dar în scrisorile lor, cititorii noștri au ridicat o problemă care merită un răspuns public: *Este oare serioasă teoria asupra derivei continentelor?*

Care este răspunsul nostru? Teoria asupra derivei continentelor emisă în 1912 de profesorul Hans Wegener, din Düsseldorf (Germania), numără partizani serioși.

După această teorie, pămîntul forma odinioară un tot: o insulă uriașă care s-a scindat apoi în mai multe bucăți.

Harta pămîntului pare a aduce o anumită justificare teoriei lui Wegener! Dacă considerăm diferitele continente ca bucăți pe care am dori să le asamblăm, vedem că „cocoșa“ Braziliei intră ușor în golul Guineei din Africa. Este mai greu să asamblăm Europa și America de Nord, dar Wegener considera că astfel de regiuni ca peninsula Iberică și Terra Nova au putut devia ca banchize care derivă și-și schimbă direcția și că diferitele continente de pe pămînt ar putea fi puse cap la cap, aproape unele de altele.

În emisfera sudică, fărîmițarea devine mai complicată. S-ar putea admite, după Wegener, că Madagascarul forma altădată un bloc cu coasta Africii și că Australia s-a detașat de Africa, Marele Golf Australian făcînd parte atunci din configurația generală a Africii de Sud. Dar după ce am unit India, Indonezia etc., rămîne încă un gol de umplut: lipsește o piesă din această fărîmițare în locul actualului Ocean Indian. Totuși, dacă considerăm arcul insulelor Maluine și insula Shetland de Sud ca formînd o închizătoare, este suficient să mișcăm Antarctica pentru ca ea să umple spațiul gol al acestei fărîmițări.

Scrieți soldaților francezi întemnițați

Tineri soldați francezi sînt întemnițați pentru că au refuzat să ridice armele împotriva poporului algerian. Scrieți acestor curajoși partizani ai păcii, dovediți-le prietenia voastră, solidaritatea voastră. Iată adresele lor:

Alban Liechti, Jacques Alexandre, Gilbert Bleives, Jean Dauvergne, Francis Renda, Michel Rê, Jean-Marie Samson, Pierre Guyot, Pierre Michau, François

Michel, Edgar Nehou, pe adresa: Domaine agricole de Casabianda (Corsica).

Jean-Louis Moritz, Prison de Baumettes, Marseille.

Jérôme Renucci, section speciale de Timfouchi, A.F.N.

Etienne Boulanger, Prison d'Ecrouves, par Toul (Meurthe et Moselle).

Serge Magnien, Prison de Frénes, Compte nr. 21.177.

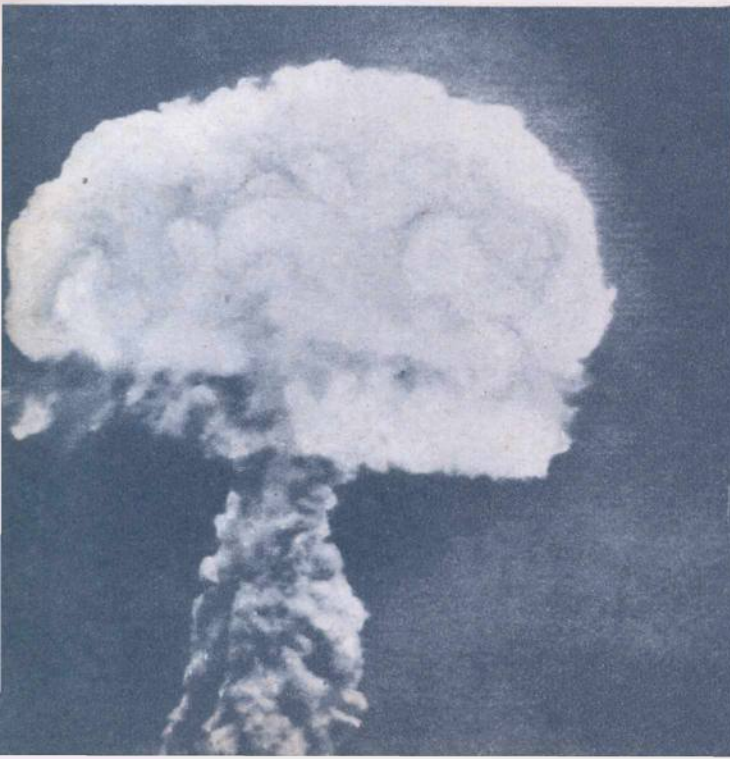
Două ciuperci

„În timp ce mii de vieți umane se sting din cauza exploziilor radiațiilor bombelor atomice, în timp ce imaginea acestor sinistre ciuperci amintește oroarea unei morți îngrozitoare, unii dintre cei care dețin

aceste mașini ale morții se distrează consumînd cu plăcere produse de patiserie ce imită efectele groaznicelor explozii nucleare.

Ar avea ei oare o figură tot atît de veselă dacă ar suferi efectele unei adevărate explozii?“

(Extras dintr-o scrisoare însoțită de fotografii de la unul din cititorii noștri din Belgia, d-l J. Charpentier din Bruxelles)

„Africa africanilor” — a cerut tineretului african la Festivalul de la Viena

Scrisoare deschisă către cei care încearcă să submineze cel de-al VIII-lea Festival

Fiind unul dintre acei „anumiți tineri” trimiși de „alții” din țara mea pentru a-i reprezenta la cel de-al VII-lea Festival al tineretului, cred că sînt în măsură să vă răspund.

Îmi face o mare plăcere să constat că sînteți atît de grijulii pentru respectarea discuțiilor. Vă place, spuneți dv. în primul paragraf, ca în dezbateri să domnească spiritul dreptății. De ce naiba nu ați spus aceasta și cu prilejul campaniei pentru referendumul organizat la noi în 1958? Pentru ce ați tăcut în fața procedurilor arbitrare conform cărora au fost judecați tovarășii din U.G.E.M.A.? Nu sînt decît cazuri izolate printre altele

care se numără cu sutele și care au avut loc sau continuă să aibă loc pe întregul continent african.

Îmi vorbiți de comunism. Nu sînt comunist. Dar sînt și mai puțin anticomunist. Căci anticomunismul înseamnă drapelul lui Hitler, înseamnă drapelul celor care au aruncat 90.000 de malgași din avion fără parașută, este drapelul călăilor din Algeria, drapelul aceluia care fac să curgă rîuri de sînge pe pămîntul Algeriei. Este, în sfîrșit, drapelul aceluia care nu ne întind niciodată o mînă puternică atunci cînd cerem ajutor împotriva imperialismului. În zadar ne veți repeta că dominația europeană asupra popoarelor africane este necesară pentru apărarea „lumii libere” dacă această „lume liberă” constituie argumentul care trebuie să justifice menținerea noastră în sclavie.

Nu voi merge pînă acolo încît să vă înglobez în masa „mîncătorilor de civilizație”, dar îmi este greu să înțeleg ura și tendințele spre războiul rece care însuflețesc organizația voastră. Civilizațiile nu înfloresc oare mai curînd în pace? Și, înainte de aceasta, nu este necesar să existe oameni care să făurească această civilizație? Mi se pare că soarta milioaneilor de oameni amenințați de bomba din Sahara vă este, dimpotrivă, total indiferentă.

Nu este suficient să fii om, trebuie să fii fericit, ne spuneți dv. arătîndu-ne imaginea unei Austrii care respiră de fericire. Dar nu Europa trebuie să ne dea exemplu, căci noi suferim din pricina dominației ei. Între noi vorbind, sînteți voi atît de siguri că reprezentați societatea ideală? Sînteți siguri că toți copiii țăranilor voștri ajung să-și continue studiile fără să fie obligați să muncească în fiecare noapte pentru a-și plăti cărțile?

Pentru ce vreți să vă ocupați de noi cînd există încă contradicții în sistemul vostru social?

Așteptîndu-ne să venim să vă cerem ajutorul, amintiți-vă că Africa trebuie să fie construită de africani.

Domnilor care vă hrăniți cu principii, domnilor care dețineți libertatea, puteți să ne spuneți care este libertatea popoarelor din colonii? Libertatea de a crăpa de foame? Libertatea de a crăpa de foame susținută nu în divertismentele unui festival care, din păcate, nu se repetă decît la 2-3 ani, timp de numai cîte 10 zile, ci în alcoolul cafenelelor voastre, a căror formă variază după cartiere și după clase sociale.

Ce este deci în sufletul vostru, ce este cultura voastră, de care sînteți atît de grijulii: colonialistul, care trăiește insolent în lux alături de băstinașii în picioarele goale, pe care-i disprețuiește? Misionarii care n-au ridicat pumnul față de tratamentul care se aplică negrilor? Pastorii care tolerează nedreptățile ce domnesc în minele sud-africane? Copiii abandonăți ai mamelor și hunicilor noastre? Într-adevăr, civilizația dv. o căutăm în zadar. Peste tot nu vedem decît reclame pentru aperitive și pentru „Folies Bergères”. Cînd vrem să vă vorbim de Voltaire, Rousseau, sau chiar de biblie, sîntem mirați de numărul mic de oameni care cunosc aceste probleme.

Noi, vedeți dv., sîntem mai modești. Înainte de a construi teatre luxoase în care dansează femei goale, înainte de a gargarisi teorii frumoase, vrem ca fiecare, și nu numai cei bogăți, să aibă dreptul de a mîncea și de a fi îngrijit. Vrem ca fiecare, nu numai cei privilegiați de întîmplare, să poată citi pe Ady Omar. Dar știm că nu vom obține nimic pînă nu vom fi independenți în toate sensurile cuvîntului.

Vreți să ne ajutați? De ce nu? Dar declarați concret război împotriva colonialismului sub toate formele.

Recitînd scrisoarea dv., mă îndoiesc că veți deveni aliații noștri. Se pare mai curînd că diviziunea este cuvîntul care vă stăpînește. Dorința voastră cea mai mare este ca tineretul să fie divizat și să apuce calea nebunească trasată de cei ce pun la cale înrăutățirea relațiilor internaționale. Aceasta dovedește un spirit reacionar, care refuză să înțeleagă că tineretul nu are nevoie de toate blocurile agresive. El găsește un limbaj comun pe baza idealurilor de pace și prietenie. Regretăm în mod sincer că, în loc să primiți călduros pe toți participanții la cel de-al VII-lea Festival Mondial pentru Pace și Prietenie, ați preferat să fiți de partea forțelor celor mai negative, care se bucură cel mai puțin de simpatie din partea tineretului din lumea întreagă.

Problema pe care-mi veți permite s-o ridic (voi, care doriți o acțiune pozitivă în soluționarea antagonismelor mondiale) este următoarea: nu credeți că toți banii cheltuiți pentru avioanele de propagandă destinată, în zadar, boicotării festivalului, toți acești bani risipiți în revistele mincinoase care îi făceau pe delegați să ridă ar fi putut fi folosiți în scopuri mai bune? Cui și la ce a servit aceasta? Poate imperialismului...

În orice caz, este clar că stăpînii sclavilor încep să pălească pentru că, cu tot aurul lor, iată-i încercînd să înduplece jalnic descultii pe care i-au bătut și care sînt încă în cătușele lor.

(Extrase dintr-o scrisoare semnată de H. Lopez și publicată de „L'étudiant d'Afrique Noire”)

Portretul unui Ocnas

Ocnasul Jean Clavel povestește despre ceea ce a trăit în infernul Timfuchi

După ce am trimis scrisoarea mea președintelui republicii, știam ce avea să se întâmple, pentru că alții, înaintea mea, făcuseră același gest. Dar aveam conștiința împăcată și eram calm. La 4 octombrie, la baza aeriană Luxeuil (Haute Saône), unde îmi făceam serviciul militar înaintea trimiterii mele în Algeria, un subofițer însoțit de o gardă a venit să mă caute și m-a închis pentru patru luni în închisoarea regimentului.

Aceasta nu mi-a distrus moralul și am fost dus la fortul Montluc din Lyon. Este o închisoare sinistrală în plin oraș, lângă calea ferată. Pe această cale ferată treceau foarte des convoaiele care duceau tinerii soldați în Algeria. La Montluc au fost încarcerati în timpul războiului mii de patrioți, dintre care mulți au fost împușcați, deportați, torturați. Închisoarea era înșesată de algerieni, arestați chiar în Franța pentru participarea la lupta poporului lor, dar din precauție eu eram închis singur într-o celulă, pentru ca să nu pot avea legături cu alți deținuți. Eram un element care trebuia izolat. În sala cu lambriuri luminoase a Tribunalului militar din Lyon, chiar într-o anexă a cazarmii, am fost condamnat la trei luni închisoare.

După ce a trecut această perioadă, am fost mutat la închisoarea regimentară a bazei din Metz, unde consiliul de disciplină trebuia să se pronunțe asupra mea: să fiu mutat în Algeria sau într-o secție specială.

Refuzam mereu să mă duc în Algeria; am fost trimis deci la Secția specială din Albertville, în Haute Savoie. Am ajuns aci la 13 august 1958.

Am fost condus într-o celulă de la primul etaj al închisorii denumită centrala ocnașilor. Trebuia să rămân aci patru luni fără să ies.

În noapte

Da, am trăit patru luni în condiții grele, aproape numai în întuneric. Celula avea cca. 1,50 m pe 2 m. Singurele mele lucruri erau o pătură, un vas de tinichea, o lingură și nimic altceva. Fereastra era închisă cu o placă de tablă, puțin înclinată, pentru a lăsa să străbată, totuși, puțin aer și puțină lumină. O cutie de conserve de 5 kg îmi servea drept latrină și neavînd capac răspîndea în celulă un miros greu de suportat.

Nu puteam să mă spăl în fiecare zi. Mă culcam pe jos, fără pat, fără paie, deși frigul este toamna și iarna deosebit de aspru în Savoia.

N-aveam dreptul să primesc decît o scrisoare pe săptămîină de la părinții mei, scrisoare, evident, cenzurată, iar pentru ca să scriu trebuia să cer să fiu condus la poșta de gardă, unde mi se dădeau o bucată de hîrtie și un creion. Redactam scrisorile sub supravegherea santinelilor, ca și cum eram cel mai periculos criminal. Apoi eram adus în celulă, unde orele treceau fără să pot citi, munci, în întuneric, numai cu gîndurile mele.

Programul zilei era următorul: ora șapte: puțină cafea. La prînz: o gamelă cu legume și o bucată de pine. Seara: o supă, o bucățică de carne și pine.

Pedeapsa denumită „pelote”

La Albertville a fost reinviată pedeapsa denumită „pelote”, o adevărată tortură care în mod oficial este suprimată în armata franceză, dar care este încă practică.

Din prima lună am fost supus acestei pedepse. Eram dus la etajul al treilea al închisorii și îmbrăcat cu o cămașă, cu tricou și încălțat cu saboți în picioare. Mi se puneau în spate un sac cu 10—12 cărămizi. Timp de o oră trebuia, ascuțind de fluierul unui gradat, să mă arunc pe jos, să mă ridic, să stau în genunchi. Eram în general două „ședințe”, uneori chiar patru pe zi.

După două zile, spinarea, genunchii și coatele îmi erau carne vie, hainele mi se lipeau de răni și cînd durerea se calma eram chemat din nou pentru tortură.

Aveam dreptul să ies la raport pentru cazul meu la căpitan. Am făcut-o. Căpitanul mi-a răspuns că nu mă cunoaște.

Am întîlnit la Albertville un băiat care a rămas 50 de zile în celulă cu cătușele la mîini.

Timfuchi, închisoare fără gratii

Un jeep al jandarmeriei m-a ridicat în plină noapte. Am fost condus la Istries, apoi, de acolo, cu avionul la Colomb-Bechar.

Apoi a urmat Timfuchi. Acest lagăr disciplinar din Timfuchi este situat la 400 km în sudul Algeriei, la 400 km nord de Tinduf. În jurul taberei, nisip, pustiu. Un avion sosește aici o dată pe săptămîină. Mai trec camioane care asigură legătura dintre Colomb-Bechar și Tinduf și aprovizionarea lagărului. Termometrul atinge aci 39° iarna și depășește adeseori 70° vara.

O figură ovală, un păr foarte negru, pieptănat pe spate, o frunte largă și, sub nasul drept, o mustață bine tăiată. Ochii negri te fixează direct în față, cîstit. Dar pielea este întinsă pe craniu și privirea are ceva grav, tragic chiar.

Este totuși un om obișnuit. Se numește Jean Clavel; este metalurgist și locuiește la Malakoff, în districtul Seine, lângă Paris. Poți să te întîlnești cu el pe stradă, în metro fără să-l ocolești, să bei un pahar cu el, fără ca patronul cafenelei să se prefacă că șterge paharele cu un aer absent. Totuși, Jean Clavel vine de departe. Din ocnă. Dintr-o ocnă din Sahara. Și dacă ochii lui nu sînt încă obișnuși cu blîndeșea vieții civile, aceasta se datorește faptului că păstrează în privirea lui amintirea a tot ceea ce a văzut acolo și a acelora care încă sînt în ocnă.

Cînd a fost chemat sub arme, pentru a-și face serviciul militar, metalurgistul Jean Clavel se gîndise mult la evenimentele din Algeria, la criminalul război care avea loc acolo, la întîmplările îngrozitoare care erau demascate de Crucea roșie internațională și relatate de martori. Cînd a trebuit să plece în Algeria, Jean Clavel i-a scris președintelui republicii că refuză să lupte împotriva poporului algerian. Nu era nici atitudine sentimentală, nici lipsă de curaj, ci refuz conștient de a participa la un război nedrept. Și ceea ce urma să îndure este suficient pentru a demonstra că lui Jean Clavel nu-i lipsea curajul.

Pentru „Tineretul lumii”, revistă internațională a tineretului, pentru toți aceia care și-au manifestat față de Jean Clavel și de tovarășii lui de luptă solidaritatea lor, el a fost de acord să ne relateze amănunte despre chinurile îndurate.

Lagărul este înconjurat de un rînd dublu de sîrmă ghimpată, inutilă, desigur. Căci unde ar putea pleca nenorocitul care ar evada? Noi soldații am botezat Timfuchi „închisoarea fără gratii“.

Cînd am sosit, am fost pus în genunchi pe o cutie de gunoi și ras în cap.

Ceremonia de încorporare în „compania specială din Africa de Nord — S.P.87.868“, compusă din 120 de pedepsiți disciplinar, era terminată. Din cei 120 de militari, aproape 100 erau simpli soldați care se aflau aci pentru că s-au abătut de la disciplină, au prelungit o permisie sau au comis o infracțiune în contradicție cu regulamentul.

La sosire, nu numai că am fost ras în cap, dar mi s-au luat toate obiectele mele personale: bani, ceas, inel, cuțit, hirtie etc... Unora dintre tovarășii mei li s-au luat fotografiile logodnicilor, ale părinților morți, chiar și fotografiile mormintelor lor.

Efectivul lagărului este repartizat în trei secții: secția albă, secția roșie și secția neagră. Prima este cea a soldaților însărcinați cu bucătăria, întreținerea lagărului; a doua cuprinde pe cei care trebuie să muncească în carieră, să extragă pietre, sub soarele arzător; a treia, în sfîrșit, este cea a „capetelor tari“ și a noilor veniți. Pentru aceștia nu există odihnă, pauză după muncă și trebuie să facă corvezi și duminică.

Mormîntul

Îndată după sosirea mea, am fost repartizat la secția neagră.

După tunderea părului, am fost supus pedepsei „pelote“: 20 de minute exerciții cu un sac care conținea 35 pînă la 40 kg de pietre.

Uneori pedeapsa era îndeplinită cu o scîndură de 2,5—3,5 m lungime, în locul sacului, pînă la epuizare. Loviturile de ciomag plouau asupra nenorocitului care se afla la chermul sadismului unui călău.

În sfîrșit, după această primire trebuia să fac cunoștință în această îngrozitoare tabără Timfuchi cu o altă tortură: mormîntul.

Am fost obligat să sap în nisip o groapă de 50 cm și, timp de 8 nopți, să mă culc, ca într-un adevărat mormînt, îmbrăcat într-o simplă pînză de sac, neavînd decît o pînză de cort pentru a mă acoperi — și nopțile la Timfuchi sînt tot atît de reci după cum sînt zilele de călduroase. La răsăritul soarelui trebuia să acopăr groapa și cînd se apropia seara s-o sap din nou.

N-aveam nici lumină. Îndată ce apunea soarele, intram într-o noapte de nepătruns. În celelalte secții erau folosite tot felul de metode pentru luminat, se foloseau cutii de conserve prin care se trecea o meșă, dar pentru noi nu putea fi vorba de așa ceva.

Ne culcam în afara forțului, sub cort, cu ochelarii care să ne ferească de nisip. Noaptea, furtuna smulgea cortul...

Carne stricată

Ziua de muncă dura aproape nouă ore în condiții grele, la terasamentul lagărului sau la extragerea pietrelor din carieră, ca adevărați ocași. După dispoziția șefilor, puteam sau nu să ne aducem un bidon cu apă pentru a ne potoli setea.

90% din meniuri erau formate din cartofi, orez și gazele vîinate de ofițeri. Într-o zi, carnea mirosea urît căci era alterată. Totuși a fost servită soldaților.

Cutiile de legume și fructele care veneau la Timfuchi nu erau pentru cei condamnați. Lor li se dădea cîte o porție numai atunci cînd se stricau. Doctorul venea numai o dată pe lună.

Tovarăși de suferință

Am rămas la Timfuchi opt luni. Într-un timp nu eram singurul dintre cei pedepsiți pentru că refuzaseră să lupte în Algeria. Paul Lefevre, a cărui fiică, Dominique, s-a născut cînd el era brutalizat la Timfuchi; Lucien Fontenel, a cărui logodnică, Solange, îi era singurul sprîjin, părinții fiind morți; Marc Sagnier, Voltaire Develay erau cu toții tovarășii mei de suferință în ocna din Timfuchi.

Dar toate brutalitățile, toate lipsurile nu ne-au făcut să cedăm sau să dăm înapoi nici un pas.

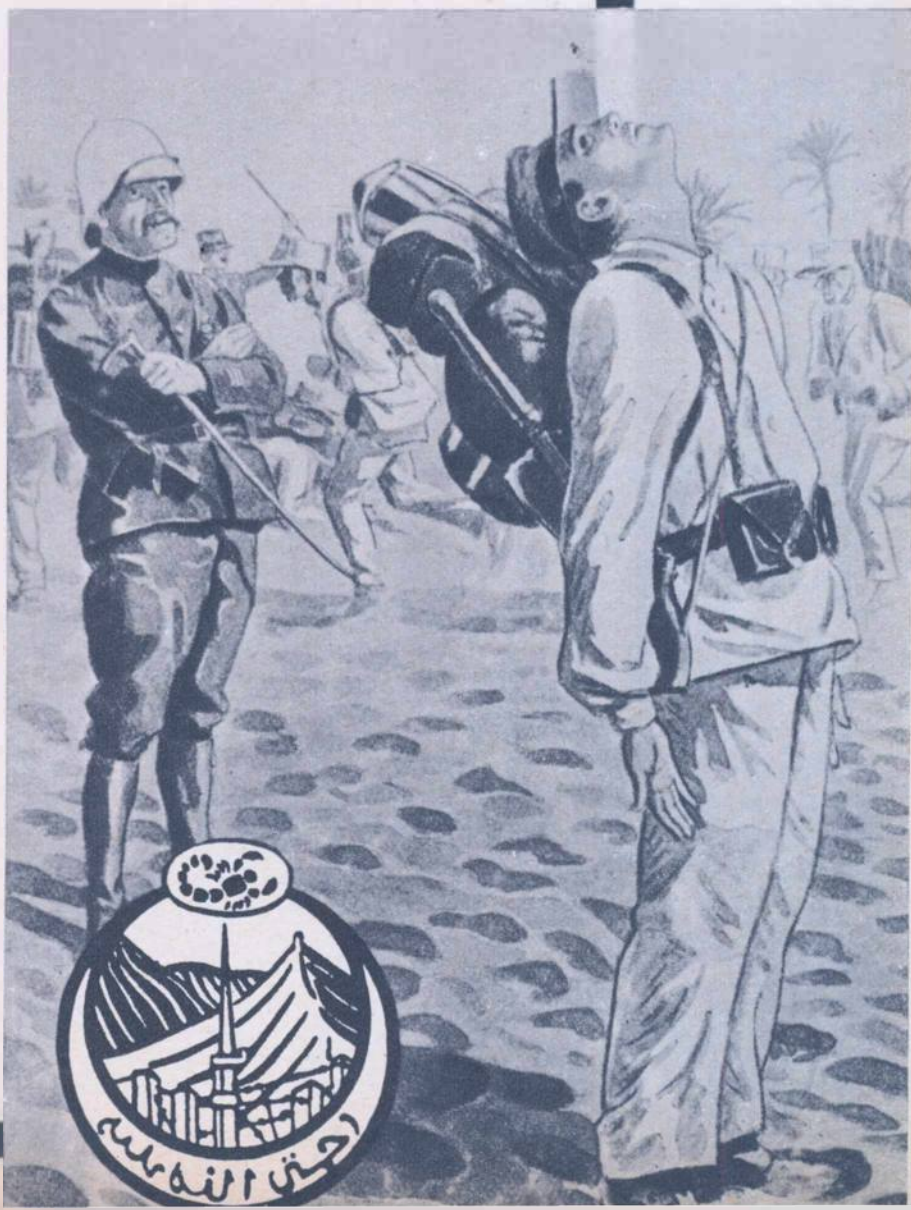
Datorită campaniei desfășurate în Franța de diferite organizații de tineret și de Ajutorul popular francez în ziarul „La défense“, agitația populației a neliniștit pe șefii din Timfuchi. La Paris, un deputat comunist, Raymond Guyot, l-a interpelat pe ministrul Forțelor Armate despre această reconstituire ilegală a „batalioanelor Africii“, unitate disciplinară de groaznică aducere aminte, și a cerut dizolvarea „companiilor speciale“. La Timfuchi au venit atunci două comisii de anchetă și au fost aduse ceva îmbunătățiri vieții condamnaților.

Dar toate aceste tratamente n-au putut să ne facă să renunțăm la poziția noastră: sîntem astăzi, ca și înainte de ocna de la Timfuchi, împotriva războiului din Algeria și pentru ca poporul din această țară să dispună liber de soarta sa.

JEAN CLAVEL

Această emblemă aparține batalionului special de la Timfuchi. Recunoaștem în acest desen o pușcă, o batoanelă, sîrmă ghimpată, un cort și în fund dune de nisip. Deasupra acestora, un scorpion negru cu mușcătură mortală. Inscripția în litere arabe, care se află în partea de jos a emblemei, înseamnă: „Adio, viață“.

Acest desen, reprezentînd un soldat ce efectuează, sub privirea aspră și batjocoritoare a unui căpitan, exerciții denumite „pelote“, este extras dintr-o carte intitulată „Ocnele militare unde soldații sînt bătuți, torturați și ucîși...!“, scrisă de Jacques Dhur despre ocnele militare din Africa de Nord în 1925. Autorul descrie toate ororile suferite de cei pe care-i numește rînd pe rînd „disciplinari“, „hoi“. Timfuchi nu se deosebește de vechile ocne militare și penitenciare.

Masacru la Sharpeville

În Africa de Sud, un african care dorește să treacă din rezervațiile negrilor de la marginea orașelor în cartierele locuite de albi trebuie să posede și acum un bilet special de liberă trecere.

Pentru a protesta împotriva acestei dispoziții rușinoase, la 21 martie au fost organizate numeroase manifestații în împrejurimile orașului Johannesburg. Manifestanții au ars, sub privirile polițiștilor, biletele de liberă trecere. La Sharpeville, poliția a deschis focul împotriva manifestațiilor. Așa a început masacru de care și astăzi lumea este indignată. Data de 21 martie 1960 va rămâne pentru întreaga Africă o zi de doliu, care amintește totodată un exemplu de neuitat al setei de libertate a popoarelor africane.

Singele nu oprește istoria; el pătează numai conștiința asasinilor. Ziua de 21 martie 1960 va rămâne pentru albi, pentru colonialiștii albi, o dată rușinoasă. Armele se găseau în mâinile poliției rasiste și masacru a fost o exterminare premeditată. Și ca și cum masacru n-ar fi fost suficient, guvernării și poliția din Africa de Sud au declanșat împotriva victimelor o groaznică persecuție care se continuă și în prezent. Este vorba de teroare, torturi, arestări, ucideri, asasinare de o asemenea amploare, de atita cruzime stupidă și feroce, că pentru a ni le putea imagina și crede posibile trebuie să ne gândim la vremurile nazismului și ale vînătorii evreilor.

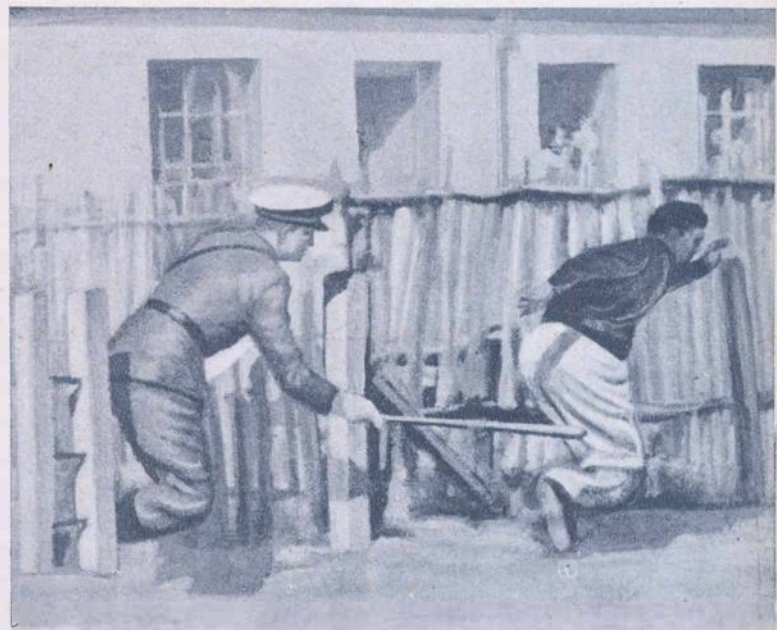
Comitetul Executiv al Federației Mondiale a Tineretului Democrat, întrunit la Conakry în luna martie anul acesta, a trimis guvernului sud-african următoarea telegramă de protest:

„Comitetul Executiv al Federației Mondiale a Tineretului Democrat, la a cărei sesiune ce a avut loc la Conakry au participat reprezentanți a 94 milioane de tineri, inclusiv tineri africani, condamnă cu hotărîre recentul masacru, care a făcut sute de victime, cu prilejul manifestației pașnice a poporului sud-african împotriva discriminării rasiale. În ciuda faptului că O.N.U. a condamnat cu severitate această represiune și împotriva protestului mondial, guvernul african continuă politica sa barbară. Tineretul din lumea întreagă, indignat profund de acest masacru, hotărîște să lanseze cea mai largă campanie pentru a obliga guvernul sud-african să înceteze discriminarea rasială.“

O priveliște zguduitoare a
masacrului din Sharpeville

Teroare rasistă: vinătoarea negrilor

Politia ridică cadavrul unei bătrâne

MARATONUL

Desfășurarea maratonului din luna Iulie, la Jocurile olimpice de la Roma, nu va fi o întrecere obișnuită.

Probo Zamagni, trimisul nostru special... peste câteva luni, vă spune de ce nu va fi o întrecere obișnuită în acest reportaj anticipat despre cei 40 km.

Un maraton plecând de la kilometrul 0, din centrul vechii lumi romane și al arterelor consulare, pentru a ajunge, parcurgând un drum fără egal, sub arcul de triumf al lui Constantin, în apropierea Coliseului, nu este un maraton ca toate celelalte.

Este o cursă care depășește timpul, care traversează peisaje pline de artă și de culoare.

Concurenții se adună pe esplanada Capitoliului. Semnalul de plecare este dat la picioarele scării mari. Maratoniștii iau startul.

Să urmărim grupul multicolor privind jurul nostru. Mergem de-a lungul pieței Veneția alături de digul „Il Vittoriano”, unde se odihnește „soldatul necunoscut”, și ajungem la Calea forurilor imperiale. O luăm la dreapta. În fund se ridică deodată ruinele mărețe ale Coliseului, dar, înainte de a ajunge aci, la stânga se vede forul lui Traian, dominat de coloana monumentală salvată de distrugerii, iar la dreapta prima parte a forului roman. Urmărindu-i pe alergători, admirăm grădinile care formează o aripă a Căii forurilor imperiale; la dreapta se ridică statuia în bronz a lui Iulius Cezar și, în spate, ruinele forului care-i poartă numele, cu urmele Templului lui Venus Genitrix (anul 44 î.e.n.).

De cealaltă parte a drumului se aliniază statuile de bronz ale împăraților, fiecare ridicându-se în fața forului care-i poartă numele. Tot la dreapta zărim intrarea forului roman, cu biserica Laurențiu din Miranda, și mai înainte urmele mărețe ale Bazilicii lui Massenzio (și a lui Constantin). La stânga, forul lui August, urmat de Arcul mlaștinilor, care, spărgând un zid înalt, dădea acces în

Suburre, cartierul oamenilor de „mijloc” romani. Apoi forul lui Nerva (anul 99 î.e.n.) și zona denumită „Colonacce”, cu ultimele vestigii sprijinite de incintă. Renumele Coliseului — loc de joc și sacrificii — ne determină de a nu aprofunda acum istoria originii sale. Ne întoarcem la dreapta, trecând pe lângă Arcul lui Constantin, care va fi punctul de sosire al maratonului, și intrăm în vechea Cale a triumfurilor, denumită acum str. Grigore, de-a lungul căreia se găsesc, printre altele, urmele apeductului Seryiano și stadionul lui Domițian (pentru uzul personal al împăratului), mai jos de cirul Maximo și ruinele apeductului Claudiu; la capătul Căii triumfurilor, între muntele Celio și Aventin, se găsește locul în care se afla vechea Porte Cape, începutul Viei Appia, acolo unde astăzi începe fermecătoarea promenadă arheologică. Putem admira urmele porții și incintei lui Servius Tullius, iar de cealaltă parte se ridică obeliscul etiopic din Axum. Ajungem astfel la Termele lui Caracalla, complex arhitectural a cărui construcție a fost începută în anul 212 al erei noastre. Aci se desfășoară probele de gimnastică ale celei de-a XVII-a ediții a Jocurilor olimpice.

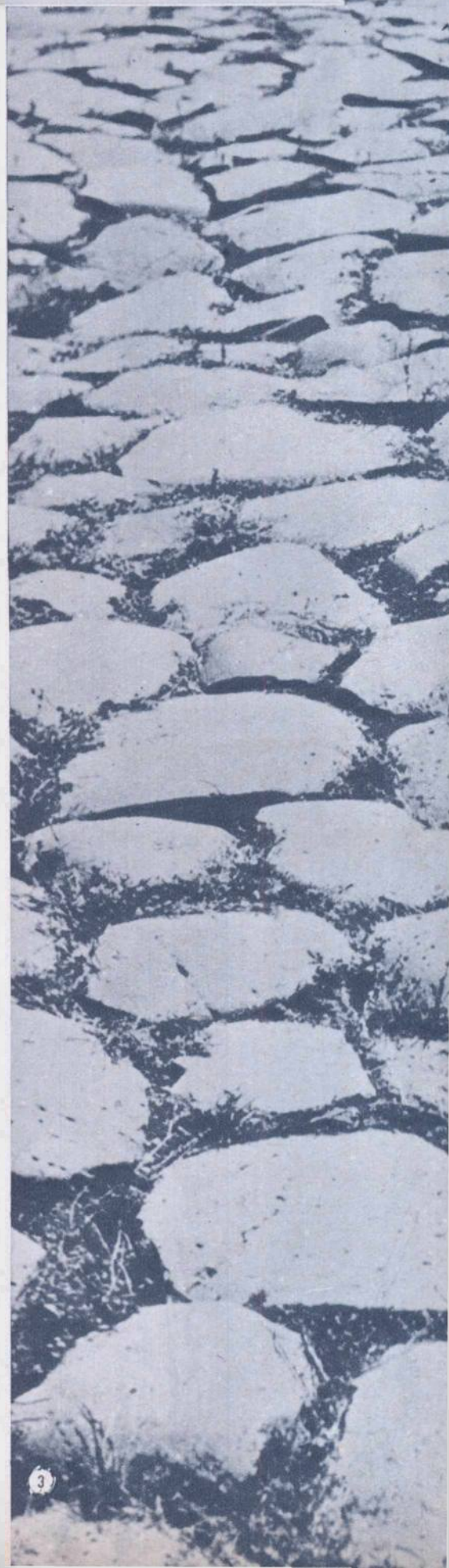
Concurenții o vor lua la dreapta, prin poarta Adreatină, unde începe bulevardul Christofor Columb.

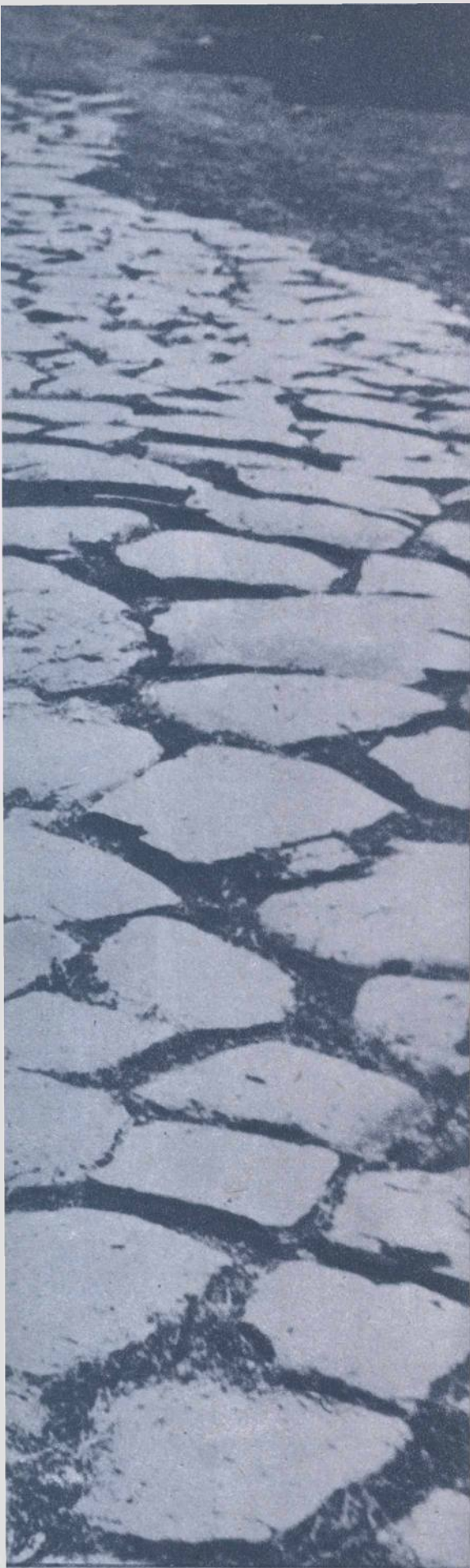
In câmpia romană

Să-i lăsăm pe concurenții noștri să alerge în câmpia romană însoțită și să revenim repede la punctul de sosire, lângă Arcul lui Constantin. Aci, animația publicului în așteptare crește pe măsură ce se transmit la difuzoare știrile despre desfășurarea competițiilor. Ne hotărîm să mergem la întâlnirea atleților noștri urcînd spre esplanada lui Numa Pompilius.

Să intrăm în str. Sebastian, strîmtă, inconjurată de livezi și grădini.

În fund, după un arc de triumf din secolul

al II-lea, numit „Druso”, găsim poarta Sebastian (în trecut poarta Appia), încadrată de două turnuri încununate de crenele medievale. De aici se întinde Via Appia, aceea pe care Staius, poet latin, a denumit-o „Regina Viarum” datorită splendorii monumentelor funerare, vilelor somptuoase și frumuseții ei fascinante. Inaugurată în anul 312 înaintea erei noastre de către censorul Appius Claudius cel Orb pentru a uni Roma cu provinciile peninsulei, cu Africa și cu Orientul, Via Appia mergea dreaptă, de unde și numele de „recta”, spre trecătorile munților Albani, urca pantele lor pline de măslini și vii și cobora apoi, lăsând în sus Velletri, în liniștea lui Agro Pontino. Cîțiva ani după aceea a fost prelungită pînă la Benevento și la Venosa, patria poetului Horațiu, și, 100 de ani mai tîrziu, pînă la Tarente și Brindisi.

Cu prilejul sărbătorilor latine, pe aci treceau mulțimile pînă la Templul lui Jupiter, în vîrfurile muntelui Cato, și la Templul Dianei, pe malul împădurit al lacului albastru Nemi. Pe acest drum treceau legiunile romane; aci cohortele pretoriene au făcut escortă lingă rămășițele pămîntești ale „Divinului August”, aduse în patrie pentru a fi depuse în mausoleul de pe malurile Tiburului.

De-a lungul acestui drum au fost săpate necropolele cele mai importante, printre care catacombele lui Calliste, existente din secolul al II-lea al erei noastre. Traseul cel mai interesant al Appiei merge de la mormîntul Ceciliei Metella la Casal Rotondo — circa 4,5 km. Rîndurile impunătoare ale apeductelor merg pe o parte a căii; la orizont se profilează Monte Cavo cu „Caselli” (sate de munte în împrejurimile Romei), spre mare și spre cîmpia bogată în recolte. Este un tablou de o frumusețe incomparabilă, cîntată în versuri nemuritoare de poezii tuturor timpurilor, de la Horațiu și Ovidiu pînă la Goethe și Byron.

Șanțurile Adreatine

Pe o esplanadă lingă Via Adreatina se ridică mica biserică „Domine, quo vadis?”, acolo unde, după o veche legendă, apostolul Petru a avut celebra viziune descrisă în romanul „Quo vadis?”

Via Adreatina duce la mormintele din „Șanțul Adreatin”, de un trist renume. În cel de-al doilea război mondial, 340 italieni de diferite vârste, deținuți politici și evrei, au fost luați ca ostatici și închiși la 24 martie 1944 în grottele adînci din localitate. Aici ei au fost masacrați în mod sălbatic de rafalele mitralierelor fasciste. Toți, morți sau răniți, au fost îngropați sub dărîmăturile cavernelor, pe care naștii le-au aruncat în aer cu dinamita. Pe locul masacrului se ridică astăzi un mausoleu sobru.

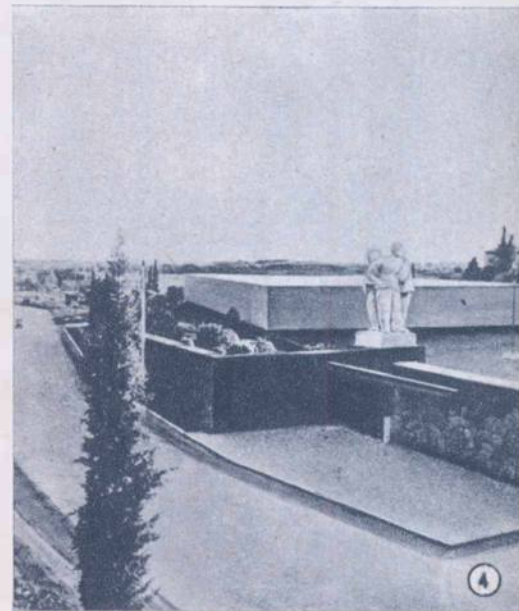
Pe Via Appia se ajunge la Bazilica Sebastian, una din cele șapte biserici din Roma care datează din secolul al VI-lea.

Pavajul străzii, din poligoane de bazalt, a fost acoperit cu gudron, totuși vechile pietre lustruite apar ici și colo, urme ale comunicațiilor rutiere romane.

La kilometrul 5,300 se deschide răscrucea Via Ercole Attico, care, la stînga, leagă vechea Via Appia cu cea nouă, ce poartă același nume. Un turn mic, în ruină, care se află pe o ridicătură verde amintește o veche legendă: el a aparținut unuia dintre curiați, ucis în vestitul duel împotriva horăților cu prilejul războiului între Roma și Albalonga. Să ne continuăm drumul pînă la Casal Rotondo.

Pe calea triumfurilor

Acî, la kilometrul 30 îi vom aștepta pe tinerii noștri alergători, pe care i-am lăsat plini de speranțe în cucerirea lui Agro Roman. Soarele, aburii calzi care se ridică din șoseaua asfaltată, pantele mici ale terenului, kilome-

trii parcurși, acumularea de toxine în organism, febra întrecerii i-au pus la grele încercări pe concurenți, dar prezența mulțimii, ecoul strigătelor antice reprezintă pentru atleți un șoc care acționează asupra creierului, asupra nervilor, asupra mușchilor, însușindu-le o tot mai multă tărie.

Acolo, în depărtare, în inima istorică a Romei antice, Calea triumfurilor, plină de o mulțime entuziastă, va da încă o dată tributul său de onoruri atletului învingător. Arcul lui Constantin se deschide pentru a primi în mod demn pe învingătorul al cărui nume se va înscrie în cartea istorică a sportului celor 92 de colectivități olimpice din lume.

PROBO ZAMAGNI

- ① Ruinele Coliseului vechii Rome.
- ② Arcul de Triumf al lui Constantin, punctul de sosire al maratonului Jocurilor olimpice.
- ③ Urmele străvechii Via Appia.
- ④ Drumul maratonisților merge spre cîmpia romană, pe lingă numeroasele monumente ale civilizației romane.

JO CURILOR OLIMPICE

Fabrica morții

In memoria popoarelor, numele „Auschwitz“ ca și „Hiroșima“ amintesc unele din cele mai mari crime săvârșite împotriva omenirii: asasinatele în masă asupra oamenilor simpli, lipsiți de orice apărare. La Auschwitz, spre exemplu, în lagărul de concentrare construit de hitleriști, au fost omorâți aproximativ 4.000.000 de oameni prin cele mai înfiorătoare procedee. Și aceasta nu era, în concepția naziștilor, decât „preludiul“ unor și mai monstruoase masacre pe care le puneau la cale.

„Fabrica morții“, cum a fost denumit lagărul de la Auschwitz, este titlul unei impresionante cărți apărute de curând în traducere la Editura politică. Autorii ei, Ota Kraus din Praga și Erich Kulka din Vsetin, au fost și ei deținuți la Auschwitz și în alte lagăre naziste. Amintirile lor cuprinseser în acest volum constituie o mărturie despre Auschwitz, așa cum stă scris și în subtitlul cărții. E o mărturie zguduitoare a crimelor de un sadism îngrozitor pe care au fost capabili să le înlătuiească S.S.-iștii, un rechizitoriu la adresa fascismului și a celor care vor să-l reînvieze.

Auschwitzul a fost un adevărat concern al morții, împărțit în 3 grupări principale, cuprinzând 39 lagăre de concentrare. Dintre aceste grupări, Auschwitz II sau Birkenau avea odioasa menire de a extermina deținuții în camerele de gazare. „Lagărul Birkenau era situat într-o regiune mlăștinoasă cu o climă ucigătoare — scriu autorii cărții „Fabrica morții“. Moartea te pindea din aer, din pământ și din apă. Microbii malariei, tifosului, dezinteriei și ai altor boli răpuneau cu ușurință trupurile vlăguite“.

Odată ajunși la Auschwitz, deportații erau jefuiți de tot avutul, o parte erau triați pentru muncă, tunși și însemnați cu fierul înroșit în foc, iar cealaltă parte trimiși direct la camerele de gazare ale crematoriilor. Este zguduitoare istorisirea autorilor cărții despre bestialitățile care se petreceau aici. „La crematoriile erau introduși mai întâi în „vestiarul morții“. Aici li se spunea să se dezbrace, să-și împătorească frumos lucrurile, să lege strâns pantofii unul de altul și să țină bine minte numărul cuierului pentru a-și regăsi ușor lucrurile după baie și dezinfecție.

Pe urmă li se ordona să intre în baie, adică în camera de gazare. Ușile se închideau ermetic.

Dar, în loc să dea drumul la apă, S.S.-iștii introduceau de sus, prin tuburile de fier, ciistalele de „Cyclon“.

Agonia ținea mai mult sau mai puțin, în funcție de numărul de oameni din cameră și de cantitatea de gaz existentă. Uneori dura 20 până la cel mult 30 de minute; se întâmpla însă ca, din cauza cantității insuficiente de gaz, oamenii să se chinuiescă și câteva ore.

S.S.-iștii care deserveau crematoriul primeau pentru întărire rații mari de alcool. Prin niște vizete ei priveau cum mor oamenii...“

Din camerele de gazare, cadavrele erau scoase și duse în sala cuptoarelor. Zi și noapte, din coșurile crematoriilor se ridica fumul negru, cu miros respingător, ce se răspândea în toată regiunea. Criminalii fasciști masacrau astfel zilnic sute de oameni nevinovați, evrei, ruși, ucraineni, slovaci, polonezi, francezi, greci, sârbi și de alte naționalități, socotite de ei „inferioare“. Așa-zisa civilizație imperialistă, ai cărei exponenți erau hitleriștii, își arăta adevărata față hidoasă, scâldată în sângele victimelor rasismului.

În viziunea hitleriștilor, prizonierii de război sovietici, evreii și mai apoi majoritatea populațiilor socotite „inferioare“ de pe teritoriile cotoșite din Răsărit erau sortiți să moară. Dar mai înainte, din cei care mai puteau munci un timp ca sclavi ai „supraoamenilor“ nemți era stoarsă ultima picătură de vlagă. La Auschwitz se începuse construirea unor gigantice complexe de fabrici pentru care concernul I.G. Farben, furnizorul gazului otrăvitor „Cyclon“, și alte firme particulare obținuseră aprobarea de a utiliza ca robi deținuții lagărului. Siliți să muncească în condiții îngrozitoare, nealimentați, bătuți, schingiuiți, aceștia își pierdeau repede puterea de muncă; atunci erau trimiși la camerele de gazare și înlocuiți cu noii-veniți din transporturile care nu conțineau să sosească din toate colțurile Europei.

Dintre deținuții erau recrutați și oamenii „cobai“ pentru experiențele criminale ale doctorilor fasciști Schumann, Clauberg, Wirts, Mengele și alții. Bărbați și femei tinere erau supuși radiațiilor razelor X pentru a deveni sterili; aceștia mureau în chinuri îngrozitoare la puțin timp după asemenea „experiențe“. Se efectuau, de asemenea, cele mai oribile operații pentru studierea fecun-

dării artificiale a femeilor și pentru obținerea preparatului de sterilizare Salpingo.

Toate cele petrecute la Auschwitz, despre care autorii cărții „Fabrica morții“ vorbesc simplu, fără artificii, și tocmai de aceea atât de zguduitor, ne fac astăzi să retrăim. Odată cu lectura acestor mărturii, îngrozitoare momente prin care au fost nevoiți să treacă milioane de cetățeni pașnici mițați la moarte de fiarele hitleriste. Cu atât mai nobilă și eroică apare atitudinea comuniștilor din lagăr, care, în împrejurările acelea de neînchipuit, au știut să însuflească deținuții tăria rezistenței, să organizeze împreună cu alți luptători antifasciști acțiuni de salvare a multor condamnați la camerele de gazare, să efectueze o curajoasă acțiune de trimitere de știri și documente în afara lagărului, în legătură cu orile nemiintâlnite săvârșite aici, și chiar să pună la cale evadări reușite.

Înaintarea armatelor sovietice biruitoare a pus capăt crimelor de la Auschwitz, iar clădirile lagărului au fost transformate în muzeu, pentru a aminti popoarelor crimele înlăptuite de hitleriști.

Faptele înfățișate în cartea celor doi cehi, foști deținuți la Auschwitz, amintesc și astăzi, la 15 ani de la sfârșitul acestor crime, de pericolul pe care îl reprezintă pentru omenire fascismul. Recentele manifestări antisemite organizate în Germania occidentală, sub oblăduirea autorităților, zvasticile desenate pe mormintele victimelor hitleriștilor, inscripțiile apărute pe garduri, incitând ura de rasă și cotoșirea teritoriilor revendicate de S.S.-iștii îmbrăcați în noile uniforme ale lui Adenauer, constituie tot atâtea semnale de alarmă: revanșarii vest-germani vor din nou să se aprindă în Europa flăcările cuptoarelor de exterminare. Asemenea manifestări de smintiți au loc în timp ce unele cercuri din Occident fac tot ce le stă în putință pentru a înzestra armata vest-germană cu arme atomice. În aceste momente, cartea lui O. Kraus și E. Kulka reprezintă un avertisment dat fasciștilor „reînviați“, o chemare la vigilență adresată popoarelor. Oamenii iubitori de pace din întreaga lume nu vor permite un nou Auschwitz și nici o nouă Hiroșima. Incitățile rasiste trebuie stărpite, ca și armele de distrugere în masă.

AL. GOLIANU

FUKURYU-MARU

Într-o vilă din împrejurimile orașului Grenoble, în fața ultimelor contraforturi din Vercors, un om stă pe gânduri în fața fotografiilor întinse pe masa sa de lucru. Poartă un maiou negru de atlet și un pantalon de sport. Barba lui fină, ascuțită, ochelarii, privirea lui tristă, figura estompată de părul în care se zăresc câteva fire de argint sînt cunoscute de puțin timp de amatorii de teatru francezi, și anume de la o conferință de presă organizată de Jean Vilar, directorul Teatrului național popular.

Privesc câteva fotografii ce vin din Japonia. Reprezintă portul Yazu, un vas de pescuit al cărui nume este „Al cincilea Fukuryu-Maru”, ceea ce înseamnă „Al cincilea dragon norocos”. Apoi o sală de spital, medici adunați în jurul unui muribund: Kuboyama. În sfîrșit, într-o sobrietate emoționantă, caracteristică ceremoniilor japonezilor, funeraliile acestui marinar, ars de cenușa radioactivă la 1 martie 1954.

Gabriel Cousin, interlocutorul nostru, este autorul unei piese de teatru inspirate de acest eveniment, intitulată „Fukuryu-Maru”. Jean Vilar a anunțat că la 21 ianuarie urma să fie pusă în scenă la Teatrul din Palatul Chaillot. Muncitorii parizieni reținuseră locuri, ocupaseră întreaga sală. De fapt „Fukuryu-Maru” nu va fi jucată decît în octombrie. Pentru ce?

MOARTEA LUI GÉRARD PHILIPPE

— Evenimente neprevăzute l-au constrîns pe Jean Vilar să-și schimbe planurile, ne explică Gabriel Cousin. Cea mai gravă a fost, desigur, moartea lui Gérard Philippe. Dispariția marelui actor, dacă este o pierdere pentru întreg teatrul francez și pentru publicul din lumea întreagă, este o lovitură groaznică pentru Teatrul național popular. Gérard Philippe urma să susțină roluri esențiale în mai multe lucrări anunțate pentru această stagiune. Jean Vilar s-a gândit mai întîi să-l înlocuiască, apoi a renunțat la acest gînd. La Teatrul național popular, Gérard Philippe este de neînlocuit pentru cel puțin zece ani.

— Datorită acestui fapt, drama dv. va fi pusă în scenă în străinătate înainte de a fi jucată în Franța, ca „Les Canuts” („Muncitorii mătăsari din Lyon” — n.r.) de Gaucheron și Kosma?

— Nu, nu cred. „Fukuryu-Maru” se traduce la Berlin, Budapesta și Belgrad. Știu că „Deutsches Theater” se interesează de această piesă, dar prestigiul și renumele lui Vilar sînt atît de mari încît regizorii care proiectează să pună în scenă piesa mea vor aștepta să vadă ce va face el. Este normal. Cu atît mai mult, cu cît în stadiul actual textul va trebui îmbunătățit în așa fel încît spectacolul să dureze trei ore și jumătate.

O FRESCĂ EPICĂ

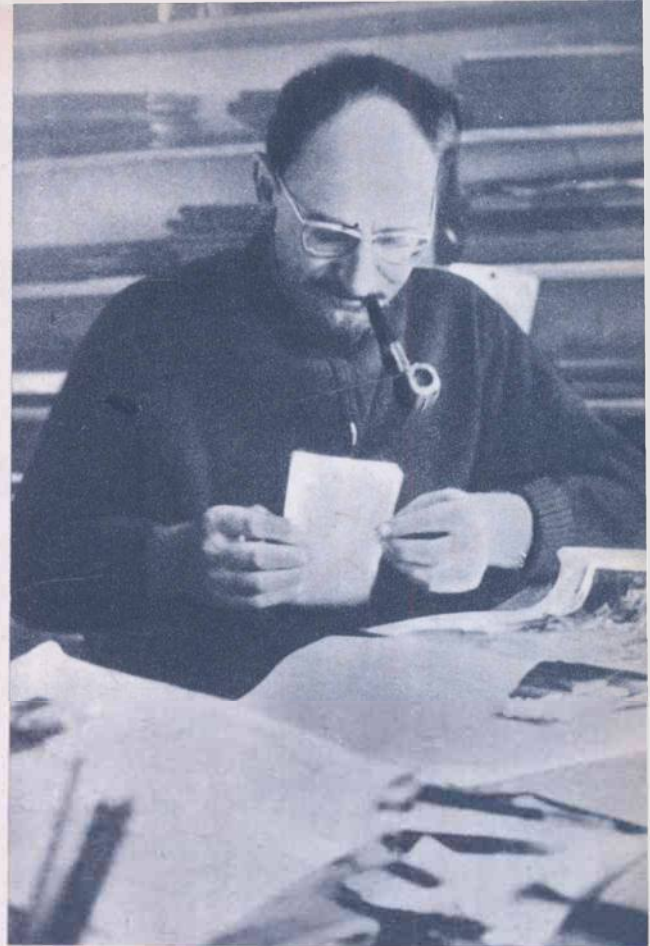
Îl întrebăm pe Gabriel Cousin despre factura dramei lui.

— Veți vedea, spune el, „Fukuryu” va fi editată la Gallimard. Este o frescă epică; poate fi apropiată de „Mère Courage” și de „Cercul de cretă caucazian”, dar, știți, eu nu sînt Brecht și nu am încercat să „fac Brecht”, lucru care ar fi zadarnic. Simplu, cred că forma epică creată de Brecht este cea mai eficace pentru a angaja pe spectator într-o problemă a epocii noastre. Aici este vorba despre distrugerea atomică.

În jurul nostru, cărți despre Japonia, fotografii, afișe japoneze. Pe masă, plicuri cu timbre japoneze...

— Da, spune Cousin, m-am documentat asupra Japoniei mai mult de un an; am citit nu numai lucrări japoneze sau despre Japonia, ci și tot ce-mi cădea în mină despre îngrozitoarea întimplare a pescarilor. Am văzut și câteva filme. Această fotografie (deschide un album) mi-a dat viziunea personajului principal al dramei mele, Onono, poetul-cîntăreț al străzilor, care comentează acțiunea asemenea corului antic.

Aceasta este fotografia unui mutilat din timpul războiului, fost „pilot al morții”, cîntînd la chitară lîngă un copac, cu kimonoul ridicat pe ciudata dantelă a picioarelor lui artificiale...

Gabriel Cousin la masa de lucru. În fața lui, fotografii japoneze despre pescarii atinși de cenușa atomică. Are în mînă un cîntec inspirat de suferințele lor și difuzat de „Mișcarea japoneză pentru pace”

De altfel, n-am vrut să scriu o dramă, ci la început un oratoriu muzical pentru recitative și cor. Dar, mergînd la Campionatele europene de atletism de la Berna, în 1955, m-am oprit la Annecy. Am făcut cunoscut proiectul meu lui Gabriel Monnet, care pregătea „Noaptea teatrale”. M-a certat violent: „Voi, poeții — spunea el —, sînteți toți aceiași. Nu vreți să scrieți pentru teatru despre epoca noastră?”. După aceasta m-am gândit să scriu drama „Fukuryu-Maru”.

ELEV PE STADIOANE ȘI LA CURSURILE SERALE

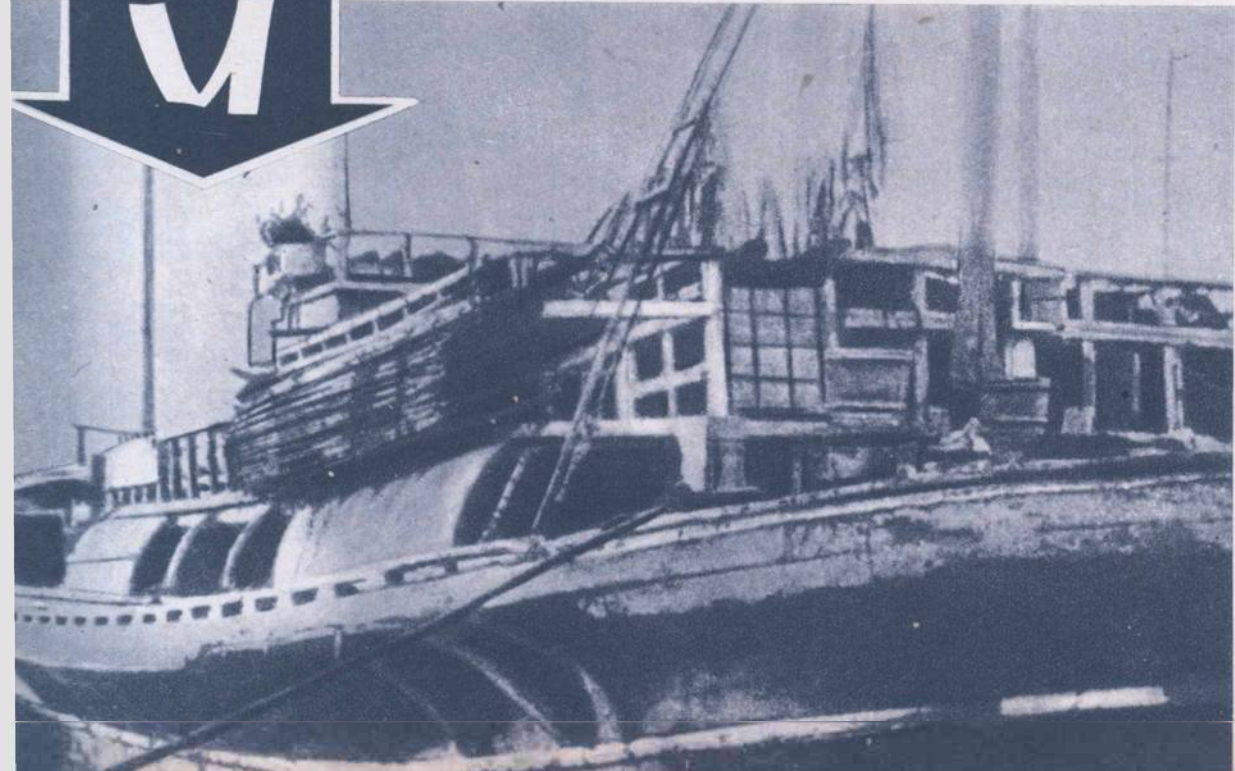
Gabriel Cousin are 40 de ani. Viața lui este o aprigă bătălie zilnică pentru a-și însuși cultura. Din aceste bătălii, victoriile sînt poeme, culegeri de poeme: „Viața muncitorilor”, „Cărțile poștale ale păcii”, „Imaginile femeii”, „Dragostea obișnuită”, un cîntec liric modern admirabil și entuziast, cu un ton absolut nou. Și apoi „Fukuryu-Maru” și o altă piesă de teatru, cu totul diferită, „L'aboyeuse et l'automate”.

Despre valoarea lor întrebați-l pe Jean Vilar... sau pe criticul Georges Mounin, al cărui sprijin l-a făcut pe Cousin să-și dea seama de posibilitățile lui. Georges Mounin îl consideră unul din marii poeți francezi actuali și „acela căruiua nu îi este frică de marile subiecte”.

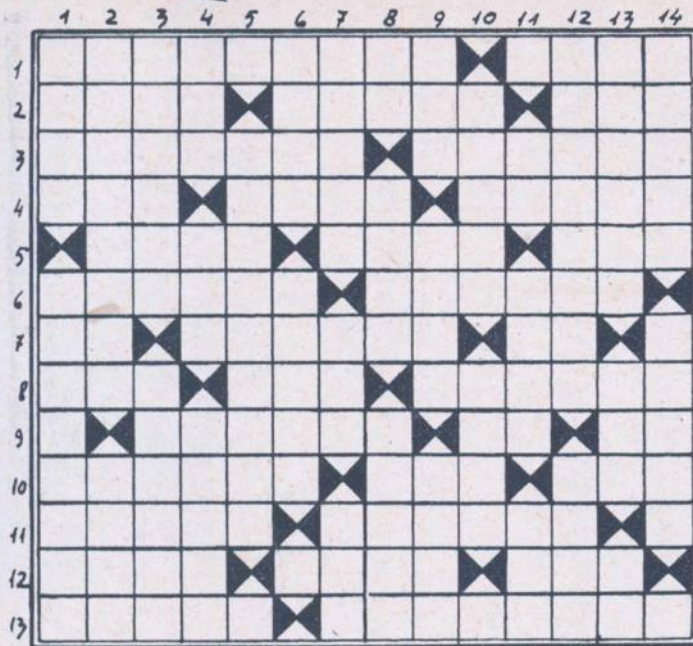
Mărturie: „Fukuryu-Maru”.

JO VAREILLE

Vasul de pescuit „Fukuryu-Maru”, al cărui echipaj a fost victima cenușei radioactive a bombei Hi din 1954

DE ZIUA LOR

ORIZONTAL: 1) Mare pedagog sovietic, autorul romanelor „Poemul pedagogic”, „Steaguri pe turnuri” etc. — Sînt organizate pe lângă Palatul pionierilor, pe specialități, ca fizică, matematică, desen etc. (sing.); 2) Pictor român, autorul tablourilor „Mama cu fetița”, „Copii de țărani”, „Țigănuș cu cobza” etc. — Campioană mondială la săritura în înălțime — Fruct care în basme e de aur; 3) Prichindei — Instituții în care sînt îngrijiți și educați copiii de vîrstă preșcolară în R.P.R.; 4) Fata lugojană — Variantă de la Ana — Sport; 5) Inchis la culoare — „... ca zăpada și cele șapte pitice”, scheci radiofonic prezentat de Tomazian — Diminutiv de la Marieta; 6) Grădină cu fructe — Unul din copiii lui Constantin Brîncoveanu; 7) Udrea Radu — Scriitor sovietic pentru cei mici, autorul cărților „Mașenka”, „Teatrul vesel” etc. — Bec! 8) Basm — Apă curgătoare — Un fel de cobze; 9) Scriitor italian, autorul cărții „Cuore” („Inimă de copil”) — Elena Cristea — Sau; 10) Voinici ca Gruia din poveste — Orașel în R.P.Ungară — Cîntec de slavă; 11) „...tînără”, roman de Asztalos Istvan — Cea mai iubită interpretă din emisiunile pentru copii ale posturilor noastre de radio; 12) „Dacă... tinerii din lume”, film francez care a rulat pe

ecranele noastre — Spectacol delicios pentru părinți cînd este vorba despre cei din fașă — Copil neascultător; 13) Strada pentru echipa celor mici — Copilul erou, fiu al Parisului revoluționar, din romanul „Mizerabilii” de Victor Hugo.

VERTICAL: 1) Copiii sînt pentru ea lumina ochilor — Revistă din R.P.R. editată pentru cei mici; 2) Le-a descris marele povestitor român Ion Creangă, evocînd anii copilăriei petrecute pe frumoașele meleaguri ale Ozanei — Cînte; 3) Scriitor sovietic care în romanul „Fiul regimentului” ne povestește viața micuțului orfan Vanca Volnșev, găsit și adoptat de soldații unei baterii de artilerie — Tăvi pentru ... fetițe; 4) Primii paisprezece sînt ai copilăriei — Ramură — ... Sibireak, scriitor clasic rus, din ale cărui scrieri pentru copii cităm: „Povestiri pentru Lenuta”, „Emilia Vinătorul”, „Povestiri din Ural” etc.; 5) Teatrul păpușilor animate din București; 6) Abanos — „... Pogonici”, altă revistă din R.P.R. pentru cei mici; 7) Nicolae... cel mic — A se urca — Vaporăș utilizat în Olanda pentru transporturile pe canale; 8) Kiril Leonov — „... ca zăpada”, cunoscut basm pentru copii de Frații Grimm — Scriitor român, autorul nuvelor „Ploaia din iunie”,

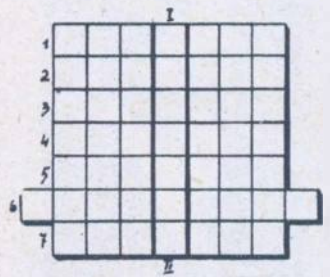
„Uzina vie” etc.; 9) Broșcuța din cîntecul lui George Grigoriu — Orașel în R. Cehoslovacă — „Fata din ...”, titlul unui cunoscut film sovietic; 10) Visul lui Flămînzilă — Medicament; 11) Puilul de oaie arecuvîntul — Instrument cu bile colorate cu care copiii învață să socotească — Oraș în Mexic; 12) Poet român, autorul versurilor: „Și pe cîmpul gol el vede un copil umblind desculț /Și cercînd ca să adune într-un cîrd bobocii mulți — Poet român, autorul poeziei „Copii de moți pe străzile din Cluj”; 13) Sac de excursii — „Aventurile lui... Sawyer”, roman pentru copii de scriitorul american Mark Twain — Interjecție; 14) Instituție din țara noastră în care sînt lăsați spre îngrijire copiii mici (pînă la 3 ani) în timp ce părinții sînt la lucru — Scriitor francez, autorul mai multor romane pentru tineret, printre care și „Copiii căpitanului Grant”.

Dicționar la îndemînă: Aka, Cag, Oro, Tern.

JOC LITERAR

Au scris:

1) „Război și pace”; 2) „Zile și nopți”; 3) „Prețul singelui”; 4) „Povestiri din Leningrad”; 5) „Undeva în Polesie”; 6) „Așa s-a călit oțelul”; 7) „Scorpionul”.
I-II: „Soarta unui om”.

DEZLEGAREA JOCULUI

DIN NUMĂRUL TRECUT

1 MAI

ORIZONTAL: 1) Proletari — P. C. 2) Roșu — Ura — Șah; 3) Is — Muncitori; 4) Miner — Atavie; 5) Ae — Azi — Atașă; 6) Imn — Oi; 7) Apos — Ioan — Po; 8) Rateu — Reală; 9) Artiști — Tuca; 10) Ai — Io — Tepeș; 11) Idel — Mai; 12) Țărani — Viața.
VERTICAL: 1) Primăvara — It; 2) Roșie — Paradă; 3) Os — Pottier; 4) Lumea — Șei — Ia; 5) Urzi — Uși; 6) Tun — Imi — Tomi; 7) Arca — Nori; 8) Raită — Ae — Tiv; 9) Tatonate; 10) Șovăi — Lupta; 11) Paris — Pace; 12) Chicago — Asia.

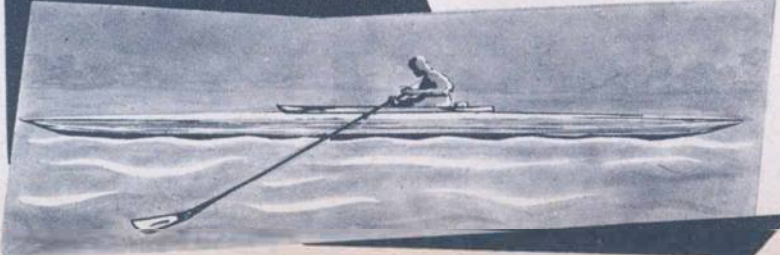
PUBLICITATE ● PUBLICITATE ● PUBLICITATE ● PUBLICITATE ● PUBLICITATE

COMPLEXUL PENTRU INDUSTRIALIZAREA LEMNULUI

Reghin

Produce:

- Instrumente muzicale cu coarde de ciupit și arcușe
- ambarcațiuni sportive de toate tipurile
- articole de sport (arcuri de tir, rachete de tenis, sulițe, croșe pentru hochei și altele)

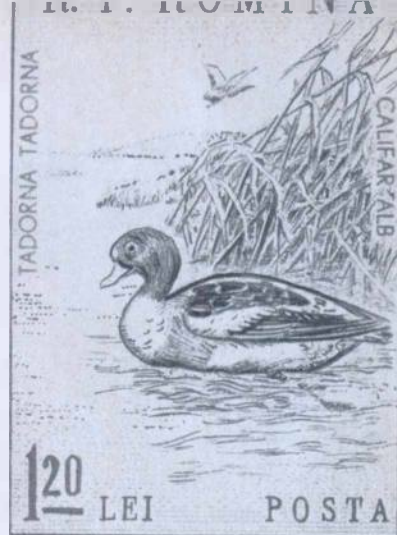

Supa

CONCENTRATA DE pasăre

Folosiți cu încredere plăcută! SUPĂ CONCENTRATĂ DE PASĂRE, gustoasă, reconfortantă, economică, produsă de fabrica de conserve „MUREȘENI”.

FILATELIE

Direcția Generală a Poștelor și Telecomunicațiilor din R.P.R. a emis o nouă serie de mărci poștale, intitulată „Monumentele naturii”. Sînt popularizate astfel un număr de animale și păsări foarte rare ce trăiesc în țara noastră, adevărate monumente ale naturii. Aceste specii sînt protejate de către stat. În ultimii ani au fost luate numeroase măsuri pentru ocrotirea și dezvoltarea monumentelor naturii din fauna și flora R.P.R.

Speciele de animale și păsări reprezentate în seria filatelică amintită

sînt următoarele: peștele numit „Los-trița”, avînd denumirea științifică în limba latină „Hucho Hucho”, care trăiește în apele repezi de munte (valoarea de 20 de bani); „Broasca țestoasă — Testudo Graeca Ibera”, care trăiește în Dobrogea (valoarea de 55 de bani); „Călițar alb — Tadorna Tadorna”, o pasăre foarte rară, ce trăiește în Delta Dunării, (valoarea de 1,20 de lei); „Pajura — Aquila Chrysaetos”, soi de vultur din munții noștri (valoarea de 1,30 de lei); „Cocos de mesteacăn — Lirurus Tetrix”, un soi de cocos

sălbatic (valoarea de 1,75 de lei); „Vultur bărbos — Gypaetus Barba-tus”, care este cel mai rar soi de vultur din Munții Carpați, avînd aripi ce ajung pînă la 2 m lungime (valoarea de 2 lei). Ultimele trei valori din serie sînt pentru poșta aeriană.

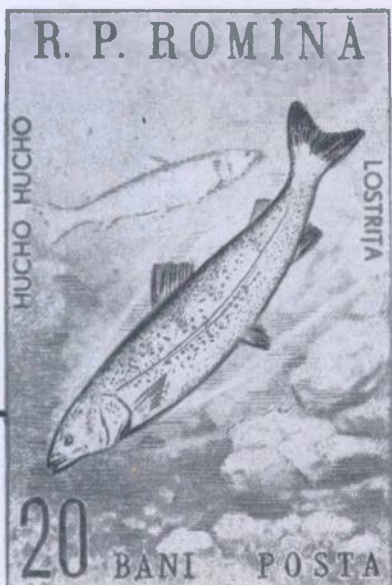
Machetele acestor mărci au fost executate de pictorul Maria Panin; pe baza lor s-au realizat plăcile gravate de I. Dumitrana, cu care s-au tipărit mărcile. Valorile seriei totalizează suma de 7 lei, avînd fiecare cîte o culoare diferită.

P. V.

MONUMENTE

ALE

NATURII

FILATELIE

CINE VREA SĂ CORESPONDEZE CU NOI?

Nishar Ahmed, Box 69, Kinsoss, Transvaal, South Africa; 17 ani, în limbile engleză și franceză.

Din Dayal Chirania, Halwasia, Chatra Niwas 2/1, Brojudulal str., Calcutta 6 India; în limba engleză.

Gémes Maria, Balassagyarmat, Damjanich u. 10, R. P. Ungară; 17 ani, în limbile engleză, franceză, germană, rusă, despre muzică, literatură, dansuri.

Leon Gotebiewski, Warszawa 94, ul. Pajeczka 3, R. P. Polonă; 18 ani, în limbile engleză, germană, rusă, despre sport și filme.

Ramesh Chaubey, Jhansi Youth League, 84, Purani Kotwali, Jhansi 9/U.P., India; în limbile engleză, despre diferite teme.

Dér Mária — Subotica, Petöfi S.u.13, R.P.F. Iugoslavia; în limbile rusă și germană.

Surendra Khanna, 90 State Bank of India, Jhansi/U.P., India; în limba engleză.

Andrew Drouin, 7610 Royal st. Chateau-Richer Ave., Canada; 19 ani, în limbile engleză, franceză, spaniolă, despre timbre și sport.

Pelle Sándor, Eger, Foglár u.1, R.P. Ungară; în limbile germană și italiană, despre timbre și cărți poștale.

Stanley Bell, 18 Ridgeway Street, Stranmillis, Belfast 9, Northern, Irlanda; 19 ani, în limba engleză, cu tineri din toate țările.

Kiss Eva, Szeged, Rigo u.27/a, R. P. Ungară; 22 de ani, în limbile engleză, germană, rusă, franceză și maghiară, despre etichete de pe cutii de chibrituri, timbre etc.

Premchand Jotwani, c/o, Sagan Silk Mill, Rohri — W., Pakistan; în limba engleză, despre timbre, cărți poștale, fotografii.

Dinker N. Parikh, Laxmikant Studio, Surendrangar, Bombay-State, India; 21 de ani, în limbile engleză și hindusă, despre timbre, cărți poștale, fotografii.

Mahmoud El-kahil, Homs-Syria, by Library Muda, Damascuse; în limba engleză, despre timbre, cărți poștale etc.

Omar A. Amin, President of Union Club Stamp Collecting, Sulai-manyah, Republica Irak; în limba engleză.

Zenon Frackowiak, Krosno, Odrzanski ul. Mickiewicza 7 m 5, R. P. Polonă; 22 de ani, în limbile germană și polonă, despre cărți poștale, filme etc.

Stefan Klyta, Gliwice, ul. Norotki 54/3, R. P. Polonă; în limbile engleză, germană și rusă.

Astrid Kloock, Ludwigslust, Am alten ForsthoF 6, R.D.G.; 17 ani, în limbile engleză, rusă și germană, despre filme, cărți poștale, timbre etc.

Hubert Mader, Weisswasser (Oberlausitz) str. der Solidarität 41, R.D.G.; în limbile rusă, engleză, franceză, spaniolă și germană, despre timbre, muzică, sport și geografie.

Falk Lost, Jena, Weigelstr. 6, R.D.G.; 18 ani, în limbile germană, engleză, rusă, spaniolă și italiană.

Varga Gyula, Budapest VIII, Baross u. 105, R. P. Ungară; 19 ani, în limba franceză.

Mateffy Katalin, Kosice, Krupska 22, R. Cehoslovacă; 17 ani, în limbile maghiară și rusă.

FERICIREA lor

În 1949, F.D.I.F. și F.M.T.D. au lansat un apel atrăgând atenția lumii întregi asupra situației deplorabile în care trăiesc copiii într-un mare număr de țări. Aceste organizații cereau ca ziua de 1 Iunie să fie consacrată în fiecare an pentru a se organiza largi campanii în favoarea copiilor, a celor care trăiesc în ignoranță, suferă de boli și au o viață de mizerie. De 10 ani, lumea progresistă sărbătorește la 1 Iunie Ziua Internațională a copilului.

F.M.T.D. a militat totdeauna pentru îmbunătățirea vieții copiilor, luptând pentru drepturile lor, organizând tabere internaționale, expoziții etc.; F.M.T.D. s-a străduit totdeauna să aducă puțină fericire aceluia care nu o are; F.M.T.D. îl învață pe copil să se lubească și le arată calea care duce spre fericire.

În anii care vin, federația noastră se va strădui tot mai mult să obțină fericirea tuturor copiilor din lumea întreagă.

① În țările socialiste copiii cresc fericiți.

② E foarte gustoasă mîncarea la creșă.

③ Copii vagabon-
dînd pe străzi, iată ce
se poate întîlni în ora-
șele occidentului „civi-
lizat”.

④ O imagine de-
mascatoare pentru viața
de mizerie a copiilor
din țările coloniale.

depinde de noi